

in de redactie van het Volksblaad
ter recensie.

DE RAREKIEK ⁴
DER ^{Pan 67}
HOLLANDSCHE HUISHOUDING,
OF
JAVA, SURINAME, DE GOUDKUST
EN NEDERLAND BEKEKEN
DOOR DEN
OUD-BANKIER,

SCHRIJVER VAN: „DE HEDENDAAGSCHE GELDBELEGGING; DE
ADEL, DE KAPITALISTEN, DE MIDDEN- OF BURGERSTAND
EN DE ARBEIDENDE KLASSE; HET ZWARTE BOEK,” ENZ.

*Geen' aauhang dien' men ooit; en, vry van wrok en veeten,
Bejaag' men gunst noch goud, maar vonniss' naar gemeten.*

BILDERDIJK.

TWEEDE VERTOONING.

ALKMAAR. — P. KLUITMAN.

1869.

4

DE RAREKIEK

DER

HOLLANDSCHE HUISHOUDING,

OF

JAVA, SURINAME, DE GOUDKUST
EN NEDERLAND BEKEKEN

DOOR DEN

— OU D-BANKIER,
K

SCHRIJVER VAN: „DE HEDENDAAGSCHE GELDBELEGGING; DE
ADEL, DE KAPITALISTEN, DE MIDDEN- OF BURGERSTAND
EN DE ARBEIDENDE KLASSE; HET ZWARTE BOEK,” ENZ.

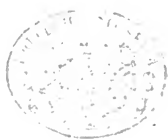
*Geen' aanhang dien' men ooit; en, vry van wrok en veeten,
Bejaug' men gunst noch goud, maar ronniss' naar geweten.*

BILDERDIJK.

TWEEDE VERTOONING.

ALKMAAR. — P. KLUITMAN.

1869.

Welkom vrienden, roepen wij u bij de tweede vertooning van den rarekiek toe; de eerste is bevallen, dat verheugt mij. De beoordeeling der eerste vertooning is wel gelijk vele beoordeelingen geweest, dat is, deze vond ze te scherp, gene te vluchtig, een derde te veelzijdig, een vierde te gedrongen, een vijfde dit, een zesde dat, want zooveel hoofden zooveel zinnen, maar het geheel schijnt niettemin indruk te hebben gemaakt; dat is genoeg. Wij gunnen gaarne aan ieder zijne bijzondere opvatting, wanneer het ensemble genoeg geeft. Deze tweede vertooning is daarvan een duidelijk bewijs, want had de eerste geen goede gevolgen opgeleverd, uit gemis aan bijval, wij zouden ons voor de tweede gewacht hebben, dewijl wij liefst geen monnikenwerk verrichten. Intusschen kunnen wij de verzekering geven, hoe veelzijdig de beoordeeling ook geweest is, dat wij geen 10 centen per regel betaald hebben om de loftrompet te mogen blazen in eene eigenhandig gefabriceerde recensie, geplaatst in een voornaam dagblad, hetwelk zich om de dubbeltjes met een dergelijken handel inlaat. Gelukkig dat alle dagbladen niet zoo inhalig zijn, want wat zou er van de

volksverlichting worden, wanneer de geheele journalistiek dit navolgde, die immers in de opheffing van het courantenzegel eene bron van wetenschappelijke volksontwikkeling ziet, dewijl de daardoor mogelijk gemaakte vergrooting der dagbladen aanleiding geeft tot de plaatsing van artikelen over allerhande nuttige onderwerpen. Maar of het blad, dat lofrecensiën, door de auteurszelve geschreven, tegen 10 centen per regel gretig opneemt, de wetenschappelijke volksverlichting zal bevorderen, betwijfel ik zeer, want hoe vele gebrekkige en onnutte zaken kunnen dan worden aangeprezen. Met een onbezwaard geweten deswege en in eene opgeruimde stemming openen wij derhalve weder den rarekiek, om eenige Koloniale en Nederlandsche inrichtingen van nabij te bekijken, en hopen dat het geëerde publiek (tooneelstijl) deze tweede vertooning met hare belangstelling evenzoo vereere als de eerste.

Mijne Heeren en Dames, ik heb de eer u het Indische leger voortestellen, derhalve eene schitterende menigte, hetgeen aan de meesten zal behagen en vooral aan de dames, welke veel van iets blinkends houden. Het spreekwoord: het is al geen goud wat er blinkt, moeten wij u echter toeroepen, om uwe bewondering eenigszins te temperen. Niet dat het den mannen, die het Indische leger vormen, aan moed ontbreekt, neen; zij vechten als leeuwen en ontzien de krissen, lansen en kogels der oproerige volksstammen niet: eere, wie eere toekomt — maar het is de inrichting van het Indische leger, die wij wenschen u te laten zien.

Om onze Nederlandsche jongens te doen besluiten zich voor het Indische leger te engageeren, daartoe behoort een hoog handgeld, hetwelk in de laatste jaren al hooger en hooger is opgevoerd. Waaraan ligt dat?

„Een groot aantal Militairen,” schrijft een oud Indisch soldaat, „die gedurende zes jaren den lande in Indië gediend hebben, worden na expiratie van dienst met een paspoort zonder certificaat van goed gedrag naar huis gezonden. Zij hebben zich herhaaldelijk aan overtredingen tegen de krijgstuicht schuldig gemaakt, op grond waarvan aan hen het aangaan eener nieuwe verbintenis geweigerd wordt.

„Dit aantal is in den laatsten tijd zoo toegenomen, dat men tot het besluit moet komen, dat zulks minder de schuld is van het individu, dan wel van de wijze van straffen, en in het algemeen van de wijze waarop in Indië de krijgstuicht gehandhaafd en toegepast wordt.

„Te dikwijls toch wil men den soldaat beschouwd hebben zoo als hij zijn moest, en niet zoo als hij uit den aard der zaak werkelijk is en altijd blijven zal.

„Niet de ijverige handwerksgezel, niet de bedaarde jongeling, die zich in den kring der zijnen gelukkig gevoelt, zal het in 't hoofd krijgen, huis en haard, misschien voor eenwig, vaarwel te zeggen, ten einde in Indië zijne fortuin te beproeven. Het grootste aantal, dat zich op jeugdigen leeftijd voor de dienst in Indië verbindt, zijn kinderen des volks, jongelieden, die het in den engen kring der hunnen te benaauwd werd, wier jeugdige verbeelding door opgesmukte verhalen van oude krijgers in een toestand van opgewondenheid is gemaakt. Het ambacht, dat zij uitoefenen, begint hen meer en meer tegen te staan, terwijl die magtige hefboom (het handgeld) het overige doet.

„Reeds eenige dagen komt hij, na het verrigten van zijn dagwerk, later te huis dan gewoonlijk; hij is verstrooid, en eindelijk bekent hij zijne ouders het voornemen, om als koloniaal naar Indië te vertrekken, want hiertoe behoeft hij hunne toestemming. Is die

eenmaal verkregen, dan spoedt hij zich naar de depôtstad, zich troostende en zijn geweten geruststellende met de gedachte, dat het hem aldaar toevloeiende geld voldoende zal zijn, zijnen ouders een ruimen wintervoorraad, en zich zelve al die geriefelijkheden te verschaffen, welke hij volgens zijne beschouwing noodig zal hebben. Het is te hopen, dat hij zijn voornemen ten uitvoer kan brengen, alvorens door roofgierige handen geplukt te worden; want te Harderwijk, niet-tegenstaande de Korps-kommandant al het mogelijke doet, om zulks te keer te gaan, en den Militair, door het toestaan van een verlof in de gelegenheid stelt, zijn handgeld elders te verteren, weten sommigen der inwoners het zoodanig aan te leggen, dat gewoonlijk de helft, zoo niet meer van het handgeld in hunne zakken teregt komt.

„De eenvoudige boerenjongen, gehoord hebbende dat men te Harderwijk *f* 200.— handgeld geeft, laat hij de eerste gelegenheid ploeg en schop in den steek, om, (zoo als hij zich uitdrukt) onder de kolonialen dienst te nemen. De klank van het geld, niet de roeping om soldaat te worden, heeft hem verleid.

„Onbekend met de wereld en hare genietingen en verleidingen, is hij spoedig eene prooi van afzetterij en opligterij, en is zijn schat somtijds in veertien, dikwijls in acht dagen verdwenen. Alsdan komt maar al te dikwijls het berouw; maar dan helpen tranen noch verzuchtingen, hij heeft geteekend, hij moet naar Indië!

„Anderen, die de fortuin in het vaderland den rug toekeerde, zoeken in het veelbewogen Indisch militaire leven vergeting voor teleurgestelde verwachting.

„Dit zijn, om van andere natiën niet te spreken, de Hollandsche bestanddeelen van het Indische leger,

die, werden zij menschkundig behandeld, den steun van Indië zouden uitnaken. Want al zoekt men het nu weinige jaren geleden gebeurde in Neêrlandsch Indië zoo mogelijk geheim te houden, toch weten zij, die tijdens de oproeren te Samarang en elders aldaar tegenwoordig waren, dat men den vreemden Militair niet vertrouwen kan, en hij hoogst gevaarlijk kan worden, zoolang het evenwigt niet door het noodige aantal Nederlandsche Militairen bewaard wordt. En aan dit zoo hoog noodzakelijk bestanddeel zoude weinig of geen gebrek zijn, indien men ook in het militaire leven met den tijd mede was gegaan, en men zich niet halsstarrig vasthield aan verbodsbepalingen, die, mogten zij twintig of veertig jaren geleden (toen men, om het Hollandsch element in het leger eenigzins voltallig te houden, de gevangenissen moest openen) noodzakelijk zijn geweest, thans niet alleen overbodig zijn, maar van eene bekrompenheid en kleingeestigheid zonder weergâ duidelijk blijken draagt *).

De soldaat in Indië beweegt zich niet vrij genoeg in de Oostersche maatschappij. Hij is verplicht, in uren van uitspanning, eene verpachte cantine tot zijn koffiehuis te nemen. In de Chineesche lokalen mag hij geen drank gebruiken, evenmin in de woningen van gewone burgers. Dewijl de cantine-pachters belang hebben bij eene strenge handhaving van dat reglement, houden deze een heirleger van verklikkers, die de schuldigen gaarne voor een borrel verraden, welke vervolgens met 14 dagen provoost gestraft worden. Ook de tapper wordt beboet, doch deze zorgt op een goeden voet met de

*) Beschouwingen over het Indische Leger, en de toekomst van den gepasporteerden Indischen Militair. Door een oud Indisch Militair; blz. 1—4.

police-agenten te blijven, waardoor hij dikwerf lang van dergelijke boeten bevrijd blijft. Bij eene bekeuring kan hij gemakkelijk betalen wegens de inmiddels genoten winsten, zoodat dit kwaad (indien het een kwaad is) blijft bestaan, ten spijt van alle verbodsbepalingen. Wie zich met dien verkoop niet wil inlaten, schuwt den omgang met militairen, die daardoor als het ware buiten het maatschappelijke verkeer blijven.

De soldaat wenscht, gelijk ieder vrij mensch, met zijn geld te doen hetgeen hij verkiest. Hij verlangt een particulier koffiehuis te bezoeken, waar hij zonder dwang kan keuvelen en den sergeant-planton niet ziet, die zich in eene cantine telkens vertoont. Ook wordt hij daar minstens 20 pCt. goedkoopster bediend dan in de cantine, zoodat twee verleidelijke beweegredenen hem derwaarts lokken *).

Met het uitgaan van den militair is het insgelijks sober gesteld. Na den afloop der gewone bezigheden houdt hij 'smorgens één uur voor eene wandeling over, en wel van half negen tot half tien, het uur waarop hij zich weder in de kazerne moet bevinden, om er tot 'snamiddags half vijf in eene volstrekte ledigheid te vertoeven en op zijn bed doortebrengen. Kan hij de verzoeking niet weerstaan om een slippertje te maken

*) In een particulier schrijven uit Soerabaja wordt vermeld: „Dat de militairen te Soerabaja een centoonig leven leiden en zich verregaand te buiten gaan aan het misbruik van sterken drank, is alleen te wijten aan het gouvernement. Het verbiedt hun den toegang tot fatsoenlijke koffijhuizen en heeft cantines daargesteld, waar de soldaat slecht bier voor 70 centen de flesch, maar jenever voor 4 centen het glaasje kan krijgen. Nu verveelt hij zich in de ellendig ingerigte kazerne en bedrinkt zich aan dien drank, alleen door het gouvernement verstrekt, en waarop het enorme verdiensten heeft.”

en wordt hij gesnapt, hetgeen meestal gebeurt, dan wachten hem eenige dagen provooft of politie-kamer. De Javaansche gevangenen werken den geheelen dag, zonder een noemenswaard opzicht, onder de lucht, en hij, de militair, de man van eer zit in de kazerne opgesloten en brengt het grootste gedeelte van den dag op zijn bed in eene diepe verveling door.

De namiddagdienst duurt tot zes uur, en het avond-appel is te half negen. Des avonds begint echter de Indische maatschappij teekenen van leven te geven, omdat alsdan eene aangename koelte ieder streelt en naarbuiten noodigt. Maar de soldaat die over dag in de kazerne moest blijven, omdat men de hitte voor hem schadelijk oordeelde, moet nu al weder, waar-schijnlijk om hem voor de avondlucht en voor eene verkoudheid te behoeden, stilletjes onder de dekens kruipen. Het koesteringsstelsel, gelijk wij zien, laat niets te wenschen over, doch wordt de militair daar-door voor den oorlog gehard? Deze vraag kan ieder voorzichzelven gemakkelijk oplossen.

Geen Javaan of Chinees wordt thans in onze Koloniën met de rotting geranseld, maar ik meen te weten, dat de Europeaan bij het Indische leger van dat fa-veurtje nog niet verstoken is. Reikhalzend ziet hij dan ook naar het einde van zijn dienstdag uit en stelt zich tevreden met een paspoort zonder certificaat te ontvangen, ofschoon hij weet, dat hij in het vaderland geen nieuwe verbintenis, tengevolge van dat paspoort, kan aangaan.

Van te weinig zakgeld voorzien om eene compleete burgerkleeding te koopen, komt hij in Nederland, half in burgerlijke en half in militaire kleeding, terug. Voor hoogstens 10 dagen kan hij zonder handenarbeid leven, weshalve hij spoedig naar een levensbestaan

moet zoeken. Tegen den zin zijner naastbestaanden naar de Oost vertrokken, behoeft hij zich niet tot hen te wenden, dat weet hij; zijne ouders zijn doorgaans, gedurende zijn diensttijd, misschien van verdriet overleden; zijn ambacht, indien hij al eenig ambacht verstaat, heeft hij bijna verleerd, en daarenboven is de werkader door het luie Oostersche leven gebarsten. Heeft hij het geluk tegen een karig loon geplaatst te worden, dewijl de werkbazen de onbruikbaarheid der gepasporteerde kolonialen kennen, dan geschiedt het alleen uit gebrek aan werkvolk. Tot den winter houdt men hem aan, doch dan wordt „de verloopen koloniaal,” onder dien titel is hij bij zijne kameraden bekend, het eerst van allen afgedankt. Daar staat hij zonder geld, want van zijn karig loon heeft hij niets kunnen besparen. Wat aantevangen? Eenige kleedingstukken, het zijn slechts weinige, worden naar het pandjeshuis gebracht, en met de daarvoor ontvangen centen gaat hij de poort uit, zonder te weten waarheen. Het is vinnig koud; de sneeuw jaagt in zijn bruin gezicht, en de uitgemergelde en verkilde man zinkt weldra in de buitenwijk van deze of gene plaats uitgeput neder, waar hij door de politie wordt opgenomen om als landlooper naar een bedelaarsgesticht te worden getransporteerd. Dáár vindt hij vele zijner Indische krijgsmakkers weder, welke even zoo gevaren zijn gelijk hij, want in onze bedelaarsgestichten krioelt het van ongelukkige kolonialen, de slagtoffers van een berispelijk militair-stelsel.

Eenige jaren geleden (1856) was het Indische leger in zoo een deerlijken toestand, dat men, om zoo te zeggen, Jan en alleman aannam, zonder naar papieren te vragen. Geen wonder dat er vier jaren later tooneelen plaatsgrepen, welke leerden wat men van

een hoop avonturiers te wachten heeft. Van het eene uiterste verviel men toen in het andere. Eerst onbezorgd en blindelings engageerende, en daarna klein-geestig en mikroskopisch toeziende, verviel men van het eene gebrek in het andere, van Scylla in Charibdis.

De helft van het hooge handgeld van den koloniaal moest tot zijn terugkeer naar het vaderland in eene spaarkas gestort worden, dan bevindt hij zich niet reeds dadelijk bij het aan wal stappen in verlegenheid. Thans strekken die gelden slechts om zijne gezondheid, vóór de lange zeereis, te ondermijnen en vloeien zij in de zakken der kroeg- en bordeelhouders te Harderwijk. Voorwaar een berispelijk stelsel.

Bij het Nederlandsch-Indische leger schijnt thans eene buitengewone spanning te bestaan. Eenige legerhoofden zouden reeds om hun ontslag gevraagd hebben. Waaraan is die spanning te wijten? De publieke opinie gewaagt 1°. van eene onvoldoende bezoldiging; 2°. van te weinig bevordering en buitengewone onderscheiding: twee gewichtige bezwaren. Men zal kunnen zeggen dat de officieren, na een korteren of langeren dienst, op een daarmee overeenstemmend aanzienlijk pensioen staat kunnen maken. Doch wat baat hun dit, wanneer de onloochenbare statistiek bewijst, dat van de 100 officieren omstreeks 95 op verschillende wijzen het leven verliezen, eer zij op hunne lauweren rusten en van dat aanzienlijk pensioen het gewenschte genot trekken kunnen. Daarbij weet ieder, dat ons N. l. leger zich dapper gedraagt, vele ontberingen moedig trotseert, en zijn bloed voor onze koloniale bezittingen kwistig ten offer brengt. Deze krijgsdiensten vorderen eene schitterende belooning, om den krijgsgesest behoorlijk te blijven aanwakkeren en voor verflauwing te behoeden. Echter klaagt men dat de Nederlandsche

spiegelvechters in onze verschillende kampen, na het genot van een aantal versnaperingen en een aangenaam slaapje, meer begunstigd worden dan de helden van onze Indische expeditiën, waarbij het geen quasi-gevechten maar bloedige ontmoetingen geldt, meestal voorafgegaan door eene reeks van ongemakken en vermoeienissen. Het gaat hier volgens het spreekwoord: wie het dichtst bij het vuur zit warmt zich het best, en wien de vleeschpot dagelijks het eerst wordt voor-gezet, gaat met de grootste portie strijken. De Indische gevaren en ontberingen verdienen evenwel eene ruime bezoldiging, te meer dewijl het uitzicht op de gewenschte pensioneerings zoo uiterst wisselvallig is.

Wijders schijnt het bij het N. I. leger aan eene snelle bevordering en aan de noodige onderscheiding te ontbreken, hetgeen almede eene voorname oorzaak der bestaande ontevredenheid is. Op onderscheidene plaatsen in Indië hebben de officieren meetings gehouden, om door eene eendrachtige medewerking het bestaande gebrek aantewijzen en te verhelpen. Gelijk te verwachten was, poogden vele diensthefs, waarschijnlijk in de hoop op eenige belooning voor hunnen dienstijver, die meetings te verhinderen. Immers uit Soerabaija *) wordt onder dagteekening van 12 December 1868 bericht: „Eenige dagen geleden ontvingen de officieren hier in garnizoen eene uitnoodiging tot eene bijeenkomst in de krijgsraadzaal, alwaar hun bij geheim schrijven van den legerkommandant hoofdzakelijk het navolgende werd medegedeeld:

„Dat de afkeuringswaardige vergadering van officieren, om over hunne gemeenschappelijke belangen te spreken, zooals die te Batavia had plaats gehad, ook stellig hier navolging zou vinden.

*) Soerabaija Courant.

„Dat te Batavia de meeste requesten waren teruggenomen door den veelvermogenden invloed der verschillende dienstchefs, en omtrent de indiening berouw werd gevoeld.

„Dat Z. E. de legerkommandant hoopte, dat die invloed hier ter plaatse dezelfde uitwerking zou hebben, daar het verzoek, om de positie van den officier bij de wet te doen regelen, geen inwilliging kon erlangen, aangezien die positie eenmaal bij Koninklijk besluit geregeld zijnde, daarin geen verandering kon gebragt worden dan door een ander Koninklijk besluit.” — De laatste aanmerking is waarlijk zeer naïef, en de heeren officieren worden in dit schrijven voorgesteld als boetvaardige zondaars, die een pater peccavi prevelen.

Uit Samarang *) wordt dd. 23 December 1868 van Weltevreden geschreven, „dat de officieren de door hen ingediende requesten (tengevolge van de gehouden meeting) terugontvangen hebben, en in deze teruggave berusten, eensdeels omdat de legerkommandant geweigerd heeft de requesten te ontvangen, en anderdeels omdat de chef van den staf aan zijne onderhebbende officieren moet gezegd hebben dat spoedig berigten uit Nederland zullen komen, die het indienen dier verzoekschriften geheel overbodig zouden maken.

„Uit welke bron de chef van den staf dit belangrijk berigt, dat aan niemand anders bekend is, geput heeft, is niet bekend, maar wel dat dit praatje genoeg was om de beruchte requesten in te houden, hetgeen zeer verkeerd is, want wie **A** gezegd heeft moet **B** zeggen, of had geheel moeten zwijgen. Gelukkig dat de officieren in andere garnizoenen, vooral die van Soerabaija, er beter over denken en zich direct aan de Tweede Kamer wenden; alleen wenschten wij, dat zij dit langs

*) Locomotief.

den gewonen dienstweg mogen doen; de algemeene order onder n°. 7 van 1862 (wanneer zij ten minste niet geheel eene doode letter is) geeft hun de zekerheid, dat genoemde verzoeken niet zullen worden aangehouden."

Uit Batavia eindelijk is den 30sten December 1868 het navolgende adres aan onze Tweede Kamer gericht:

„Geven met eerbied en vertrouwen te kennen, de ondergeteekenden, officieren bij het Nederlandsch-Indische leger:

„Dat bij hen is levendig geworden het besef van het onzekere van hunnen toestand, zoolang die niet is geregeld bij de wet;

„Dat het bewustzijn hiervan nog kortelings bij hen is opgewekt door verschillende maatregelen, geleid hebbende tot afschaffing van sedert eene reeks van jaren doorlopend of in bijzondere gevallen hun toegelegde inkomsten;

„Dat in verband hiermede bij hen is ontstaan een gevoel van bezorgdheid, niet enkel voor hun tegenwoordig, maar evenzeer voor hun toekomstig lot, vermits ook de pensioenen der Indische officieren niet waarborgd zijn bij de wet;

„Dat het gemis van wettelijke regeling zich onder meer ook daarin openbaart, dat de Indische officier, zoodra hij wordt betrokken in regten, ondergaat eene vermindering van inkomsten, die hem aan kommer en gebrek prijs geeft;

„Dat adressanten in dien staat van zaken te rade zijn geworden zich te wenden tot uwe Kamer, met eerbiedig verzoek haren grondwettigen invloed te bezigen, opdat hunne stelling als officier bij het Indische leger, evenals die der officieren van het Nederlandsche leger, moge worden geregeld bij de wet."

De slotson van een en ander is, dat het N. I. leger meetings houdt, petitionneert, door de legerchefs daarin wordt tegengehouden, hetgeen op sommige plaatsen niet schijnt te baten, en dat de toestand der subalternen en der officieren tot de zwarte stippen aan den Indischen horizon behoort, waaraan buitendien zoo vele zwarte stippen worden aangetroffen. Deze gisting dient tot bedaren gebracht te worden door de opheffing der bestaande grieven. Ieder weet het, dat het N. I. leger de handhaver van onze macht in Indië is en er de oproerige elementen in bedwang houdt. Onze regeering zorge dus: 1°. dat zij vooral Nederlanders voor het koloniale leger aanwerve, hun maatschappelijk leven veraangename door een vrijer verkeer, en voor hunne financiële belangen wake, waardoor onze bedelaarsgestichten minder met ongelukkige kolonialen bevolkt zullen worden; 2°. de bezoldigingen, bevorderingen en buitengewone onderscheidingen vermeerderde, opdat het koloniale leger zich over geen stiefmoederlijke behandeling hebbe te beklagen, en de officier wete dat zijne stelling op denzelfden wettelijken grondslag berust als die van den officier van het Nederlandsche leger.

In het Handelsblad van Batavia wordt gezegd: „Wij kunnen ons eerste overzicht in 1869 niet beginnen met het uiten van hoop op verbeteringen in den loop van dit jaar, maar wij zien ons, hoe noode ook, gedrongen de vrees te herhalen, bij de intrede van den Gouverneur-generaal op den 27 December 1866 te kennen gegeven: dat door zijn beheer de bajert van economische verwarring, waarin Neêrlandsch Indië verkeert, nog onoplosbaarder worden en deze schoone gewesten nog meer achteruitbrengen moet.

„Voor die overtuiging, dat de toestand aan het einde

der drie van de 5 jaren van zijn vermoedelijk bestuur nog nadeeliger zijn zal, dan wij dien hebben beschreven in ons artikel „Twee van de Vijf,” hebben wij de motiverende feiten in massa voor de hand liggen. Het zou onzinnig zijn, den heer Mijer te verdenken van opzettelijken onwil en daaruit voortkomenden passieven tegenstand tegen verbeteringen; maar wat niet minder nadeelig werkt op den geregelde gang van zaken, dat is de force d'inertie, die men schier in de kleinste takken van bestuur opmerkt. Er wordt letterlijk niets afgedaan, wat zich niet als het ware van zelf afdoet. Wij spreken hier niet eens van groote beginselen van hervorming, want ieder die de zaken goed inzielt, heeft zich reeds onderworpen aan de treurige noodzakelijkheid, de hoop op hervorming tot over 3 jaren uit te stellen; maar ook in den zoogenaamden dagelijkschen dienst merkt men in de houding der regeering eene vreesachtigheid op voor afdoening, die velen reeds (wij zijn zeker, ten onrechte) als onwil kwalificeeren.

„Men leze onze mededeelingen over de koorts-epidemie te Samarang, over de verbloeming der waarheid, zoo lang zij zich niet vernielend opdrong; men verneme, dat er wel van maatregelen tot tegengang gewaagd wordt, waarvan niemand echter iets ziet *), en oordeele dan, of de klagten van ieder over de schromelijke wanorde in den gang van het bestuur niet ten volle gegrond zijn.

*) De gezondheidstoestand te Samarang was nog onlangs altijd even bedroevend, doch het gouvernement is eindelijk tot de openlijke erkenning daarvan gedwongen, door het overslaan der ziekte op de gouvernementsbureaux, zoodat men hulp-personeel heeft moeten zoeken, om slechts den gewonen dienst aan den gang te houden.

„Te Batavia gaat het niet beter. Sedert jaren heeft het gouvernement verklaard, dat de hygiënische inrigtingen in de gevangenissen, hospitalen! stadsverband enz. dringend en onmiddellijk voorziening eischen en dat men met die voorziening niet langer verkiest te wachten. Maar toch wordt niets gedaan, dan geschreven en gepeinsd en voor de uitvoering teruggedeinsd! *)

„En dat is nog niet genoeg. Een groot gedeelte der Europeanen hier is zeer armoedig, en zoodra een hoofd van een huisgezin (soms van vrouw en 5 of 6 kinderen), die per maand f 15 tot f 25 verdient (sic), ziek wordt, dan heerscht in zulk gezin dadelijk gebrek en honger †), en er kan geen sprake zijn van het betalen van geneeskundige hulp. Tot nu toe gaf het plaatselijk bestuur altijd certificaten van behoefte (die het plaatselijk bestuur ook alleen kan beoordeelen) en dan werd gratis geneeskundige hulp verleend en medicijn verstrekt. Thans is dat verboden en mag aan niemand meer geneeskundige hulp verleend en medicijn verstrekt worden, die geen bedeeeling

*) Altijd nog volgens het oude rijmpje:

Zij dronken een glas,
Zij pi . . . een plas,
En lieten de zaak
Zoo als ze was.

†) Dit is zeer duidelijk, ja, het is zelfs onbetwistbaar, dat deze paria's met de nietige verdienste van f 15 tot f 25 per maand in Oost-Indië! reeds in een gezonden toestand gebrek en honger moeten lijden. Misschien zoekt het Indische bestuur het moederland natevolgen, waar het derde gedeelte van de bevolking der meest welvarende steden tot armoede vervallen is. Nederland draagt in Europa met Engeland de kroon der bedelarij.

nit de armenkas geniet. Beschaande en vlijtige armen, die hard werken maar door ziekte tijdelijk daarin verhinderd worden, moeten nu maar door gebrek aan geneeskundige hulp omkomen; het is in dezen regentijd immers al wel, dat zij in de kanalen modderig water vinden, wat in den droogen tijd niet eens voorhanden is, om van goed drinkwater niet te spreken, dat behoort hier tot de vrome wenschen. Terwijl men zoo doende verstandige zieken laat omkomen, maakt men plannen voor krankzinnigen-gestichten, die eer van kranke denkbeelden, dan van een gezond bestuur getuigen, en men spreekt van ingevingen van boven, die tot leiddraad der handelingen van het bestuur zouden strekken, terwijl men door den aard dezer handelingen de waarde van zoodanige ingevingen in discrediet brengt. Het is een even onchristelijke als onhoudbare toestand, dien wij hier aanschouwen, en wij dringen dan ook bij het opperbestuur ten sterkste aan op maatregelen van voorziening, en dit niet alleen op het papier."

Hoe fraai het te Batavia met de rechterlijke zaken staat, blijkt ons, wanneer wij vernemen: Het hoog gerechtshof van Nederlandsch Indië is in vereenigde zitting van de 3 kamers, waarnit dat opperrechterlijk collegie is samengesteld, vergaderd geweest, ten einde te be raadslagen over de middelen, welke zullen behooren te worden aangewend, om aan den dagelijks toenemenden achterstand van zaken een einde te maken. Naar wij vernemen, bedraagt het getal dier achterstallige zaken niet minder dan 1500, waarbij de belangen van minstens 2000 tot 2500 beklagden betrokken zijn, die, in afwachting van de beslissing des hoogsten rechters, in de gevangenis worden gehouden. Het mag verwacht worden, dat hetgeen het Hoog Gerechtshof der

regeering zal voorstellen, om aan dezen toestand een einde te maken, bij haar geen bezwaren ontmoete, noch op financiële bedenkingen behoefte aftestuiten. Men berekent, dat wegens de vermeerdering der van de landraden aangebrachte revisiezaken, waarvan de hoeveelheid reeds in het vorige jaar geklommen was tot een getal van meer dan 3500, terwijl alleen één vice-president en twee leden zijn aangewezen om die te behandelen — de beklaagden tegenwoordig één jaar langer worden aangehouden, dan bij eene geregelde afdoening noodig zoude zijn. *) Uit hetgeen de voeding en het onderhoud van 6 à 7000 beklaagden, bij die zaken betrokken, aan 's lands kas gedurende een geheel jaar kosten moeten, zou licht de som gevonden kunnen worden, vereischt om aan het Hoog Gerechtshof eene aan den omvang harer werkzaamheden geëvenredigde uitbreiding te geven. 6000 beklaagden à 20 centen 's daags (sic) kosten gedurende 365 dagen f 43.800; de uitgave wegens toevoeging van 3 leden en 1 substituut-griffier zoude, gedurende de eerste 5 jaren, op f 40.000 's jaars te staan komen.

Uit Suriname komen klachten van een anderen aard en wel de navolgende: „Over het geheel is over den toestand der kolonie Suriname niet te roemen, en men vreest dat het mis zal gaan. Het werk dat van de vrijgemaakten verkregen wordt, is een gevolg van het staatstoezicht; als dat nu over 5 jaren ophoudt, zijn wij verloren, wanneer het evenwigt door aanvoer van arbeidskrachten niet hersteld wordt. De negers zullen dan vooreerst niet meer of zeer weinig werken, en het weinigje dat zij doen zal nog ongeregeld wezen, juist het ergste voor den planter. Helpt Nederland ons

*) Welk een ergelijke toestand!

niet aan arbeid, dan is de kolonie verloren. Er zijn slechts zeer enkele planters die eigen middelen hebben om zich te redden. Dan is de emancipatie mislukt, zult gij zeggen. Integendeel; nu is het product zelf iets hooger, maar men had dit gebrek aan arbeid vooraf berekend en er dus tijdig maatregelen tegen moeten nemen. En is eigenlijk de geheele emancipatie tot uitvoering gekomen? Wat is er gedaan om de vrijgemaakten op te leiden, wat voor onderwijs, wat voor genees- en heilkundige verpleging, en wat is er voor verzorging van armen en weezen verstrekt? Nog verder; niet alleen zullen wij de kolonie niet in stand kunnen houden zoo als zij is, maar nog des te minder zal dit kunnen geschieden met de nieuwe instellingen, welke men ons geeft, en die betaald moeten worden. Wij hebben reeds eene vertegenwoordiging, en de invoering der nieuwe wetgeving, die trouwens hoog noodig was (de vertegenwoordiging niet) zal weer geld kosten, terwijl Nederland de subsidie al meer en meer inkrimpt en het in de kolonie gedurig zwaarder valt om de belastingen op te brengen. Wanneer men ons eenmaal, onder goede waarborgen, behoorlijk hielp, waarom zou het dan niet even goed gaan als in Demerarie en Trinidad, waar de waarde van in- en uitvoer nu reeds 24 pond St. per hoofd bedraagt; bij ons is dit niet meer dan de helft. Maar het gaat ongelukkig. De groote kapitalen waarmee men uit Holland hier proeven neemt, worden onbezonnen aangewend. Men onderzoekt de zaken niet en gaat ze niet behoorlijk na, en dan zegt men dat het hier gelukken zal. Op die wijze zal de Nederlandsche Handelmaatschappij nu weer grof leergeld moeten betalen.

„Ik heb wat veel van uw tijd voor mij en voor de kolonie gevorderd; wil mijne uitweidingen over de kolonie beschouwen als een onvermijdelijk kwaad, dat de Hollanders zich moeten getroosten, zoolang de kolonie niet Engelsch of Pruissisch zelfs zal wezen, zoo als hier menigeeen zou wenschen. Het is inderdaad jammer, dat men niet beter met den toestand en de bronnen van een gewest bekend is, waarvan Dr. Dalton zegt, dat het een alluvial soil is, which has not its equal in the world, save perhaps the overflooded plains of the Nile *). En Britsch Guyana is dáár, om dit te bewijzen †).”

En hoe is het met onze bezitting op de Goudkust gesteld? Den 7^{den} Februarij l. l. schreef men van daar: „Er heerscht hier eene volslagen regering-loosheid; de negers hebben hunnen koning van zijne waardigheid ontzet en een ander in zijne plaats benoemd. Zij hebben den Gouverneur gedwongen eene commissie naar Holland te zenden, bestaande uit den militairen kommandant en een inwoner van Elmina. Hoe de Gouverneur in dezen hagchelijken tijd juist den militairen kommandant heeft afgevaardigd, begrijpt niemand. Langs de bovenkust begint zich ook verzet te openbaren. De commissie zal met deze mail vertrekken; wat zal zij uitrigten?”

„In mijn laatste schrijven zeide ik, dat men de vlag wel kon oprollen indien er geen verandering komt, en waarlijk, wanneer er op de

*) Een aangeslibde grond, die zijne weerga in de wereld niet heeft, uitgezonderd wellicht de overstroemde vlakten van den Nijl.

†) N. Rotterd. Ct. 1868 N°. 70.

eene of andere wijze geen regeling der aanhangige kwestien tot stand komt, dan zullen de negers, die met den dag stoutmoediger worden, door eene kostbare expeditie tot hun pligt moeten worden gebragt. Dit zou zeker geen plaats behoeven te hebben, wanneer men in den aanvang krachtiger ware opgetreden *)."

Eene onvergeeflijke onachtzaamheid en eene laakbare onbezorgdheid van onze regering zijn al weder de oorzaken van den hierboven vermelden hachelijken toestand. Aan dezelfde euvelen was het te wijten, dat wij voorheen Brazilië verloren; ons koloniaal bestuur schijnt de zaken liever aan het toeval, dan aan tijdige en afdoende maatregelen overtelaten.

In de zitting van de Tweede Kamer van den 16^{den} Maart 1. l. ging eindelijk eene stem op. Wanneer de verwarring op het hoogst is, dan eerst begint deze of gene van onze vertegenwoordigers zeer schuchter eene vraag te doen. De heer van Sypesteyn deed eene interpellatie betreffende den zorgwekkenden staat van zaken ter kuste van Guinea, en wel:

1°. Kan de Minister van Koloniën eenige mededeelingen doen omtrent den toestand der Nederlandsche bezittingen van de kust, die door velen als hoogst zorgelijk wordt gerekend, en wat zal er gedaan worden?

Antwoord van den Minister. „De zaak is op dit oogenblik in handen des Konings, die nog niet heeft beslist. Zoodra de beslissing daar zal zijn, zal de regering in staat zijn omstandige mededeelingen te doen.

2°. Is het juist wat zoo wel in particuliere berigten als in de dagbladen was vermeld, dat de negerregering te Elmina het bestuur van de kust als 't ware gedwongen had twee afgevaardigden naar het moederland

*) Arnh. Ct., correspondentie van de Goudkust.

te zenden, een onzerzijds, de andere uit de negerbevolking?

Antwoord van den Minister. Er is veel van aan.

3°. Is de regering bedacht op het nemen van afdoende maatregelen, ten einde aan den toestand, die nu reeds zóó lang duurt, een einde te maken? —

Antwoord van den Minister. De Kamer kan er op rekenen, dat de regering overtuigd is, dat afdoende, doortastende maatregelen thans noodig zijn geworden.

Al deze vragen werden besloten met de betuiging van sprekers onverdeelde sympathiën voor deze zoowel als voor de West-Indische bezittingen, die zijnsinziens weinige belangstelling van het gouvernement ondervinden en ook niet in de Kamer!

Uit deze vragen en antwoorden blijkt den benarden toestand van onze bezitting op de Goudkust duidelijk. Het tweede antwoord van den Minister is echter zeer onbevredigend, om niet te zeggen onbeduidend. In een vermakelijk en leerzaam kinderspel wordt de vraag gedaan: „Zoudt ge niet denken dat onachtzame kinderen ongelukkig worden? Het antwoord is letterlijk als dat van den minister: „Er is veel van aan.”

Het antwoord op de derde vraag, dat thans afdoende en doortastende maatregelen noodig zijn geworden, getuigt van eene vroegere nalatigheid. Het is hoogst laakbaar, dat de regeering de zaken niet in tijds regelt, maar de verwarring zoo ver laat komen, dat men het zenden van afgevaardigden aan den Gouverneur afdwingt; hadden de negers dit niet gedaan, dan zou er wellicht van onze zijde nog niets verricht zijn geworden. Waartoe dienen onze Ministers en Staten-generaal, wanneer geen van beiden voor onze buitenslandsche belangen naar behooren waken? De heer van Sypesteyn heeft plichtmatig gehandeld met de vermelde

vragen te doen en de flauwheid van de Tweede Kamer voor onze bezittingen op de Goudkust en in West-Indië publiek tentoonstellen.

Laat ons thans tot de beschouwing van de vaderlandsche inrichtingen overgaan, en beginnen met het onderwijs.

Er bestaat voor een volk geen zaak van hooger belang dan het onderwijs. Waar dit goed en overeenkomstig de vereischten van den tijd is, daar zal de maatschappij een rijken oogst van vruchten inzamelen, heilzaam voor het heden en de toekomst. Het is de eerste plicht van een volk, dat het opkomend geslacht eene voldoende opleiding ontvange. Lager, middelbaar en hooger onderwijs moeten naar den eisch der eeuw wezen, om den toekomstigen staatsburger te vormen, hetzij deze voor eene nederige of hooge betrekking wordt opgeleid, of in het vervolg den middenweg zal bewandelen, al naar gelang van de verschillende kringen waarin hij zich beweegt. Het onderwijs moet zijn gelijk het zonlicht, voor allen koesterend en levenwekkend. Eene vrije wetenschappelijke vorming moet het doel wezen, streng afgescheiden van elk godsdienstig dogma, die groote bron van twist en tweedracht, die chaos, welke de Almachtige ternauwernood in staat zou zijn te regelen. Vrijheid en vooruitgang moet op de banier van het onderwijs geschreven staan, en de fakkel der verlichting moet haar bestralen. De twistappel van de godsdienst moet niet op zijn weg liggen, maar ieder moge gelooven wat hij verkiest, ieder moge dat godsdienstig stelsel omhelzen, waarin hij meent dat de zaligheid verholen ligt, ieder is verantwoordelijk voor zijne eigene conscientie, in een woord, de godsdienst moet van het onderwijs scherp afgescheiden blijven, ter vermijding van allen strijd tussehen de wetenschap en de kerkelijke dogma's.

Men vindt echter altijd mannen, die het eene door het andere haspelen, omdat zij den tijdgeest niet begripen en het menschedom achteruit voeren willen of tenminste doen stil staan in een tijd van vooruitgang. Zij schuwen de ontwikkeling van het denkvermogen, omdat vele hunner kerkelijke stellingen den toets der wetenschap niet kunnen doorstaan.

Maar is dan de strekking van het hedendaagsch middelbaar onderwijs zoo nadeelig? Wat beoogt het toch, om de tegenkanting van twee uitersten, orthodoxen en katholieken, te ondervinden?

De voorstanders van de vrijheid van onderwijs stellen de ontwikkeling van het verstand op den voorgrond, in verband met eene onbekrompen beoefening van de nuttige kunsten en wetenschappen. Vroeger zocht men deze ontwikkeling bij voorkeur in de oude talen en in eene zuiver beredeneerde wiskunde. Men is van die dwaling gelukkig teruggekomen. Hoe veel schoons de oudheid ook aanbiedt, het hedendaagsch geslacht wordt daardoor niet gebaat. De jonge mensch dient zich met het wetenswaardigste voor den tijd, waarin hij leeft, bekend te maken, en met alles wat tot zijn toekomstig vak in betrekking staat, alsmede met de maatschappij, die hem eens als werkend lid zal opnemen. De jeugdige hersenkas moet met geen onnoodigen ballast worden opgevuld, want dit geeft aanleiding tot verwarring en verbrokkeling, en voert meestal tot eene oppervlakkige veelweterij, dat is van alles zoo wat en in het geheel niemendal. Waartoe den geest bij eene drooge en ondankbare studie te bepalen? Leert den jongen mensch de schepping kennen; wijst hem naar het uitspaniel, vanwaar de zon hare stralen zoo koesterend en heerlijk over de geheele natuur uitspreidt, terwijl de planten bij haar weldadig licht rondom ons

ontluiken; ontvouwt hem de heilrijke werking van die planeet op onze aarde; onderrigt hem hoe de vruchtbarmakende regen ontstaat; hoe de korenhalm het voedzame brood verschaft; hoe de huid van het rundvee, de wol van het schaap en het vlas des velds tot kleedingstukken worden bereid. Wanneer de avond valt en de gouden lichtbol aan den horizon wegzinkt — zegt hem dan, waar hij weder in volle glorie opstijgt. Bepaalt zijne aandacht verder op de maan en haren invloed; op de starren, die zoo schoon aan het donkerblauwe luchtgewelf schitteren; maakt hem met hare onderscheiden benamingen bekend, en openbaart hem hoe de zeelieden hunnen koers op den oceaan naar haar en het kompas richten. Onderwijst hem in het dieren-, planten- en delfstoffelijk rijk, om kort te gaan, doet hem vooral de nuttige kunsten en wetenschappen kennen, de fraaie zullen dan wel volgen, indien de kiem daarvoor in den jeugdigen geest aanwezig is. Ziet, data eht ik beter dan het conjugeeren van $\tauύπτις$ en $βοάτις$ of het declineeren van mensa en aquila. Weg met het dwangkamizool, dat ons slechts veroorlooft dorre voorschriften en woorden, niets dan woorden voor oogen te hebben, terwijl wij den zingenden vogel, den fladderenden vlinder, de geurige en kleurige bloem en het dartele golfje niet mogen aanschouwen, waarnaar het jeugdig instinct zoo zeer haakt.

De intellectueele ontwikkeling tracht men thans door de beoefening der natuurwetenschappen te bevorderen. De eigenschappen en de krachten der voorwerpen worden opgespoord en ontleed. Zoodoende wordt er een schat van nuttige kennis onder de jeugd verspreid en verkrijgt haar geest eene praktische richting. Zij wordt eigen met de wetten die de stof beheerschen, leert het innerlijke der dingen kennen en erlangt een posi-

tief karakter, ontdaan van kwezelarij en mysticisme. Om de fantasie niet geheel te verdorren, komen geschiedenis, aardrijks-, taal-, letter- en staathuishoudkunde te hulp op de school, en buiten de school de godsdienst naar de richting der ouders, want de godsdienstige belijdenis bij de jeugd is niets meer dan een geloovig navolgen van de hoofden des huisgezins, op later leeftijd dikwerf gewijzigd. De nasporing van de lotgevallen van het menschedom, de bestudeering van de verhevene geesten bij vreemde natiën, de rechte kennis van de plaats welke wij in de maatschappelijke samenleving bekleeden, de verhouding der burgers onderling, benevens de verplichtingen welke op ieder in het bijzonder rusten — al deze studiën veredelen het gemoed, verheffen den geest, en temperen het practiesche gedeelte van het onderwijs.

Wanneer de grondslag van het onderwijs aldus gelegd en de verdere opleiding zoo doelmatig en krachtig voortgezet wordt, kan het niet missen of een welopgevoed geslacht, met al de vereischte kundigheden der eeuw toegerust, zal daardoor ontluiken en bloeien.

Het is gebleken dat de Nederlandsche natie, vergeleken met andere natiën, behoefte aan ontwikkeling had, omdat zij geen gelijken tred in het industriele, artistiesche en wetenschappelijke met andere volken hield. De burgerstand gevoelde dit gebrek, en de staat, die zijne krachtigste levensbeginselen bij de zonen der middelklasse moet zoeken, ondervond den nadeeligen invloed van dien achterlijken toestand. Doortastende maatregelen moesten er gebezigd worden, om het bestaande gebrek wegtenemen, indien men de kern der natie niet tot de arbeidende klasse wilde zien afdalen en daardoor ook aan deze laatste de gelegenheid benemen om zich tot den burgerstand op te heffen, het-

geen haar voornaam levensdoel moet wezen. Deze achteruitgang wordt door het verbeterd middelbaar onderwijs geweerd.

Ook het lager onderwijs moet buiten de godsdienststelsels blijven. De staat heeft alleen te zorgen voor algemeene en voor allen bruikbare scholen, en kan het zijn voor een verplichtend onderwijs, want ik beschouw het voor geen inbreuk op de individueele vrijheid, indien men de ouders noodzaakt hun kroost kundigheden te doen verwerven, waardoor het tot nuttige staatsburgers gevormd wordt.

Treffend zijn de woorden van den heer Wintgens, die in onze Tweede Kamer zeide: „Ik wensch niet de confessionele staatschool te splitsen in gezindten of die splitsing facultatief te laten, hetzij op indirecte wijze, door met rijkssubsidiën de bijzondere school te onderhouden ten koste van den staat. Mijns inziens heeft alleen de staat te zorgen voor de algemeene scholen voor allen bruikbaar, en aan het bijzonder onderwijs niets te geven dan de vrijheid. De vrijheid moet hun, die dat onderwijs verlangen, genoegzaam zijn.

„Van de grondwet spreek ik geen woord, want zoo vele onzer medeleden hebben den waren zin van de grondwet op onmiskkenbare wijze aan het licht gebragt. De bepaling van Art. 194 van de grondwet wijst de roeping aan van den staat, die zorgt voor het algemeen lager onderwijs; verder moet zijne zorg niet worden uitgestrekt; dat alleen is aan zijne zorg en bemoeijingen toevertrouwd. En dat de grondwet geene andere uitlegging gedooft, hebben de debatten reeds geleerd, toen onze tegenstanders eindigden met te erkennen, dat ze moesten vragen om eene herziening van die grondwet. Ik zeide dat ik mij

met de uitlegging van dat grondwetsartikel niet verder zou bezig houden, maar ik wil trachten het wensche-lijke aan te toonen van het behoud van dat groote beginsel en dat wel om twee redenen: Vooreerst omdat in het behoud van de algemeene school, voor allen bruikbaar, de waarborg gelegen is voor gewetens-vrijheid hier te lande, en ten tweede omdat daarin staat uitgedrukt de voorwaarde van ons volksbestaan, de eenheid van de Nederlandsche natie.

„Ik wil in de eerste plaats spreken over die school als de waarborg van de gewetensvrijheid. Daartoe vraag ik eene school onafhankelijk van de kerk. Als de staat bij zijn onderwijs treedt op het gebied van de kerk, en aan de kinderen niet meer alleen gaat onderwijzen wat ze moeten weten, maar ook wat ze moeten gelooven; als de staat dat niet meer overlaat aan de familie en aan de kerk, maar dat godsdienstig onderwijs aan zich trekt, dan is het gedaan met den vrede en met de rust in de maatschappij; dan hebt gij de vereeniging van het geestelijk en wereldlijk gebied, en gij weet, wat al onheil en ellende die vermenging over de wereld heeft gebracht.

„De staat moet tot allen in den lande zeggen: „Ik geef u de vrijheid om te onderwijzen naar uwe leerbegrippen, mits gij bewijzen van bekwaamheid en zedelijkheid geeft. Maar daarmee is mijne taak, de taak van den staat niet voleindigd. Aan mij behoort de zorg voor de beschaving der natie, aan mij de zorg voor de verstandelijke ontwikkeling mijner ingezetenen. Daartoe zal ik op ruime schaal een openbaar onderwijs inrigten, dat iedere geloofsbelijdenis eerbiedigt; dat den kinderen liefde en ontzag inboezemt voor de godsdienst, maar dat niet treedt op het dogmatisch terrein. Ik zet geen voet op dat gebied, waar ik alleen nadeel kan

berokkenen. Mijn rijk is van deze aarde, zegt de staat. Ik geef mijn onderwijs voor allen en dat zal ik zorgen zoo goed, zoo voldoende mogelijk te geven, om daarmede te concurreren met het bijzonder onderwijs. Ik zal in mijne scholen het geweten van de kinderen eerbiedigen, ik zal de harten openen, opdat er door ouders en godsdienstleeraars de zaden der godsdienst in worden gestrooid; maar ik onthoud mij van dogmatisch godsdienstig onderwijs, gedachtig aan de woorden van Guizot: „en matière d'enseignement l'État n'est pas et ne peut pas être autre chose que laïque. Het gewaad van godsdienstleeraar voegt niet op de schouders van den onderwijzer, die geroepen is, om van overheidswege onderrigt te geven. Ik wijs verder op een gezag dat hoog in aanzien staat bij mijne tegenstanders, op een schrijver, die in menig opzicht hetzelfde voorstaat als zij, op een woord gesproken door Vinet. Hij behandelt de verhouding van de regering tot het lager onderwijs en de schoolpligtigheid (waarvan hij een voorstander is) en daarop aandringende maakt hij onderscheid tusschen het godsdienstig onderwijs en het gewone lager onderwijs; hij wil, dat het lager onderwijs verplichtend worde gemaakt, en zegt verder: „L'instruction primaire n'a point pour but d'inculquer des opinions, ni de dominer la conscience. Borné à l'usage des connaissances élémentaires, la lecture, l'écriture et les rudiments du calcul, elle n'est qu'un instrument de bien-être et de développement, que l'État met entre les mains des citoyens, sans leur en prescrire l'usage.”

De heer Wintgens eindigt met de verklaring: „Ik verlang niet, dat, als mijn zoon de school zal verla-

ten, hij dat doen zal met een hart vervuld met den haat van den Sectaris."

Maar stellen wij ons eens eene sektenschool voor, waar na het wetenschappelijk onderricht het godsdienstige begint. De meester zelf is protestantsch, geadsisteerd door een luthersch en katholiek ondermeester. De leerlingen, welke bij het wetenschappelijk onderwijs in klassen, volgens hunne meerdere of mindere ontwikkeling, naast elkander gezeten hebben zonder acht te slaan op verschil van geloof, worden nu zorgvuldig in drie verschillende korpsen gesplitst, naar den aard der geloofsbelijdenissen. *) De protestantsche meester spreekt tot zijne protestantsche leerlingen: „Wij zijn tot den 30sten Zondag van den Catechismus genaderd, en ik vraag u: Welk onderscheid is er tusschen het Nachtmal des Heeren en de Paapsche Mis?"

Een der jongens dreunt bijna in één adem op: „Het Nachtmal des Heeren betuigt ons, dat wij volkomen vergeving aller zonden hebben door de eenige offerande van Jezus Christus, die hij zelf éénmaal aan het kruis volbragt heeft, en dat wij door den Heiligen Geest Christus worden ingelijfd, die, naar zijne menschelijke natuur, niet op de aarde, maar in den hemel is, ter regterhand Gods, Zijns Vaders, en dáár van ons wil aangebeden zijn. Maar de Mis leert, dat de levenden en de dooden niet door het lijden van Christus vergeving der zonden hebben, tenzij Christus nog dagelijks door dezelve van de Mispriesters geofferd worde; en

*) De hier volgende vragen en antwoorden beoogen slechts eene dramatiesche voorstelling en zijn door mij niet aangevoerd om eenige gezindte te kwetsen, want ik vereer deze twee stellingen: Hebt elkander lief! en Alle dingen die gij wilt, dat u de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzoo!

dat Christus lichamelijk onder de gestalte des broods en wijns zij, en daarom ook daarin moet aanbeden worden. En alzoo is de Mis in den grond anders niet, dan eene verloochening der eenige offerande en des lijdens van Jezus Christus, en eene vervloekte afgoderij."

De protestantsche meester zegt na dezen dreun: „Prompt gememoriseerd en opgezegd volgens de voorschriften der ware kerk. Daarom verwerpen wij alle vermengingen en verdoemelijke vonden, die de menschen bij de Sacramenten gedaan en gemengd hebben, als ontheileringen derzelve; en zeggen, dat men zich moet laten vergenoegen met de ordening, die Christus en zijne Apostelen ons geleerd hebben, en spreken, gelijk zij daarvan gesproken hebben."

De Luthersche ondermeester vraagt aan zijne leerlingen: „Wat heeft den grooten Luther voornamelijk op de gedachte der hervorming gebracht?"

Een der leerlingen antwoordt: „Een monnik, Johann Tetzel genaamd, reisde door Duitschland met aflaten voor alle zonden en misdaden, zoowel die reeds bedreven waren of nog zouden bedreven worden. Wie geld gaf, kon over eene plaats in den hemel beschikken. Legt in! legt in! riep hij openlijk uit, en de Duitschers werden op schatting gesteld, om de Zaligheid deelachtig te worden. Met hunne aflaatsbrieven voorzien, kwamen zij bij Luther in den biechtstoel en rekenden op de vergeving hunner zonden, naar aanleiding der gekochte aflaten. Dit verdroot Luther, die zich tegen dien schandelijken handel verzette, hetgeen Tetzel in toorn ontsteken en zeggen deed, dat men Luther als een tegenkanter van den Paus en dus als een ketter verbranden moest. Luther gaf geen acht op deze bedreigingen maar bleef den verkoop der aflaten afkeuren, en sloeg eindelijk den 31sten October

1517 zijne 95 beroende stellingen, tegen misbruiken van den aflat, aan de deur der slotkerk te Wittenberg aan, ieder bevoegde uitdagende om met hem over dezelve te redetwisten. Deze stellingen waren de grondslag der later gevolgde hervorming, die alzoo grootendeels uit den verkoop der aflatbrieven ontsproot."

„Goed geantwoord,” merkt de ondermeester aan, „want in die bestrijding lag de kiem der groote hervorming opgesloten. Wel had er bij Luther reeds een inwendige strijd tegen vele dwalingen der katholieke kerk plaats gevonden en had hij zijne afkeuring over dezelve te kennen gegeven, doch hij was desniettemin nog altijd aan den Paus getrouw gebleven. Zelfs schreef hij, drie jaren later, aan Paus Leo X, in dit schrijven tusschen den persoon van den Paus en de Curie of den Pauselijken Stoel een scherp onderscheid makende: „Uw goede naam en uw onberispelijk leven is immers overal bekend en door vele hooggeleerden te goed en roemvol gedacht, dan dat iemand die zou aauranden. . . . Daarom bid ik, heilige Vader Leo! neem deze mijne verontschuldiging aan en wil het er voor houden, dat ik tegen uwen persoon nimmer iets kwaads heb bedoeld, maar u daarentegen het allerbeste gun en toewensch. . . . Ik wil gaarne iedereen toegeven, maar Gods woord mag ik toch ook niet loslaten, noch verloochenen. Het is echter waar, dat ik den Roomschen Stoel, welke men het Roomsche Hof noemt, duchtig heb aangeval- len; maar gij zult zelf moeten bekennen, dat hij erger en schandelijker is dan Sodom, Gomorra of Babel ooit waren.

„Intusschen zit gij, heilige Vader Leo! als een lam onder de wolven, en als Daniël in den leeuwenkuil, of Ezechiel te midden der schorpioenen; wat kunt gij alleen tegen zoo vele wilde hoopen? En al sloten

drie of vier geleerde en godvreezende Kardinalen zich bij u aan, wat vernogt dit tegen zoo velen?" *)

De katholieke ondermeester richt daarna het woord beurtelings tot zijne leerlingen, en begint te vragen: „Wat is het geloof?"

De eerst aangesprokene, en zoo vervolgens, antwoordt: „Het geloof is eene deugd door God ingestort, waardoor de mensch wordt verlicht, en vastelijk aanneemt al wat God heeft geopenbaard en door de Heilige Kerk voorstelt te gelooven, hetzij het geschreven is of niet.

— Wordt het woord geloof ook nog in eene andere beteekenis gebruikt?

— Ja, men noemt menigwerf ook geloof de gezamenlijke waarheden, die door elken geloovige moeten worden aangenomen.

— Is er meer dan één waar geloof?

— Geenzins; want gelijk er maar één God is, die geopenbaard heeft hetgeen wij moeten gelooven, en maar ééne Heilige kerk die het ons voorstelt, zoo kan er maar ook één geloof zijn.

— Hebben de Ketters, die eenige stukken goedkeuren en andere verwerpen, ook een waar geloof?

— De Ketters hebben geen Goddelijk geloof, maar alleen een menschelijk gevoelen of goeddunken.

— Is het waar dat een ieder in zijn geloof kan zalig worden?

— Dit leeren de Ketters, maar zij dwalen, dewijl niemand buiten het ééne en ware geloof zalig kan worden.

*) De Hervorming van M. Luther beschouwd en beoordeeld door H. Gelzer, hoogleeraar te Berlijn, vertaald door P. Hofstede de Groot, hoogleeraar te Groningen.

— Mogen wij twijfelen aan eenige stukken des geloofs?

— Geenzins, maar wij moeten alles wat de Heilige Kerk ons te gelooven voorstelt, vastelijk gelooven en belijden.

— Waaruit hebben wij de zekerheid aangaande de stukken des geloofs?

— Uit God, die ons niet kan bedriegen, en uit de Heilige Kerk, die naar de leering van Christus niet kan dwalen.

— Waaruit kunnen wij weten, welke boeken stukken zijn van de Heilige Schriftuur?

— Uit de leering der Heilige Kerk, die dezelve voor zulke aanneemt en aan ons voorstelt.

— Zijn de Kettersche Bijbels ook Heilige Schriftuur?

— Geenzins, dewijl zij op vele plaatsen vervalscht zijn.

— Is het aan ieder geoorloofd den Bijbel te lezen?

— Het lezen van den Bijbel kan aan sommigen zeer gevaarlijk of schadelijk zijn, en hun is het dus niet geoorloofd; daarenboven is het verboden den Bijbel, zonder verlof, in de moedertaal te lezen, wanneer de overzetting niet met inachtneming der kerkelijke voorschriften gemaakt en uitgegeven is.

— Is de Heilige Schriftuur geheel klaar, zoodat een ieder haar wel kan verstaan?

— De Heilige Schriftuur is op vele plaatsen zeer duister, en daarom is het voor ongeleerde menschen gevaarlijk haar te lezen.

— Wat is de Heilige Kerk?

— De Heilige Kerk op aarde is de vereeniging der geloovigen, die in de gehoorzaamheid aan den Paus van Rome de ware leer van Christus belijden.

— Is er meer dan één Heilige Kerk?

— Er is maar één Heilige Kerk, doch zij bestaat uit drie deelen.

— Welke zijn deze drie deelen?

— Ten eerste, de strijdende kerk op aarde; ten tweede, de lijdende kerk in het Vagevuur; ten derde, de zegepralende kerk in den hemel.

— Wie zijn de ledematen der Heilige Kerk?

— Al degenen, welke of op aarde onder de gehoorzaamheid van den Paus van Rome het ware geloof belijden, of in het Vagevuur gezuiverd worden, of reeds met Christus in den hemel leven.

— Wie is het Hoofd der Heilige Kerk?

— Christus is het algemeene, opperste, onzichtbare Hoofd der Kerk; maar van de Kerk op aarde is de Roomsche Paus, als stedehouder van God, het zichtbaar Hoofd.

— Wat is de Roomsche Paus?

— Hij is de stedehouder van Christus zelven op aarde, en de wettige Opvolger van den Heiligen Petrus, op wien Christus zijne Kerk heeft gebouwd.

— Wat zijn de Bisschoppen der Heilige Kerk?

— De bisschoppen zijn de Prinsen der Heilige Kerk, en bekleeden de plaats der Heilige Apostelen.

— Welke zijn de eigenschappen of kenteekenen der ware Kerk van Christus?

— Onder anderen deze vier: 1°. Dat zij één is; 2°. dat zij Heilig is; 3°. dat zij Katholiek en Apostoliek is; 4°. dat zij ware mirakelen heeft.

— Waardoor inzonderheid worden de voldoeningen der Heiligen ons toegevoegd?

— Door de Aflaten.

— Wat zijn de Aflaten?

— Kwijtscheldingen der tijdelijke straffen, die wij voor onze zonden moeten lijden.

— Wie geeft de Aflaten?

— De Roomsche Paus, de Bisschoppen en sommige andere Oversten der Heilige Kerk door de goddelijke magt, die zij over de schatten der Kerk ontvangen hebben.

— Wat moeten wij doen om de Aflaten te verdienen?

— Al wat de Paus, de Bisschoppen of de andere Oversten der Heilige Kerk daartoe vereischen.

— Wie zijn buiten de Gemeenschap der Heiligen?

— Die buiten de Heilige Kerk of van haar afgesneden zijn, zooals: de Heidenen, Turken, Joden, Ketters, Scheurmakers, en die in den Kerkelijken Ban zijn, alsmede die in doodzonde gestorven zijn."

De Katholieke ondermeester geeft zijne goedkeuring over de antwoorden te kennen, dringt er wijders op aan om alles te gelooven wat de Heilige Kerk leert, en besluit zijne toespraak met de verklaring, dat er buiten het Katholiek geloof geene zaligheid te wachten is.

Het onderwijs is afgeloopen en de school gaat nit. De jongens komen op straat, en dáár geeft zich de geest van het sectenonderwijs door allerhande scheldwoorden en beleedigingen lucht. Plukharend worden de catechismussen uitgelegd, en bloedende neuzen en blauwe oogen rechts en links geslagen, want op de school is de grond tot den onderlingen haat gelegd, die op de eene of andere wijze noodwendig moet uitbarsten. Het wetenschappelijk onderricht wordt zodoende van lieverlede onder den druk van het kerkelijke verdoofd, en er ontstaat door de sectenscholen eene algemeene verbittering, verwijdering en twist tusschen de burgers van denzelfden Staat, hetgeen de maatschappelijke samenleving vergalt, de volksoontwikkeling verhindert en eene natie langzamerhand doet verkwijnen.

Wij willen onze opmerkingen vervolgen en onze aandacht op de wetten vestigen.

Onze wetboeken, meestal getrouwe kopieën van de Fransche, zijn dientengevolge zoo omslachtig, dat het grootste gedeelte der bevolking, welke onder die wetten leeft, met derzelver inhoud onbekend is. Bij het lager en middelbaar onderwijs worden zelfs de eerste beginselen daarvan niet geleerd, de leerlingen der zoogenaamde Latijnsche scholen weten meer van de wetten eener sinds eenwen verdwenen heidenwereld, dan van die van hun eigen land, welke zij als toekomstige staatsburgers zullen moeten eerbiedigen. Bovendien schijnen de wetgevers er eerder behagen in te scheppen om de wetten *ad infinitum* uittebreiden en van dezelve een doolhof te maken, dan om ze te verkorten en daardoor meer te verduidelijken. Indien gij meent dat ge eenig wetsartikel in uw voordeel kunt aanvoeren, en dat de zin van zoodanig artikel duidelijk genoeg uw goed recht bewijst — dan volgen er eene reeks van uitleggingen, aanhalingen, exceptieën, ampliatieën, distinctieën, subtiliteiten, enz. uit andere schrijvers, waardoor de zin zoo veelzijdig gewijzigd en verduisterd wordt, dat niemand ten laatste, uit dien chaos van overwegingen, iets logisch kan voortbrengen. De kunst van den pleiter schijnt dan ook voornamelijk te bestaan om op het einde der pleitrede te zeggen: „ik zou nog meer bewijsgronden voor de verdediging van mijn cliënt kunnen aanvoeren, doch ze alle in het midden te brengen, acht ik overbodig en zou te veel van de aandacht van UEdel Achtbaren gevergd zijn. Ik stel (hij geeft een grooten bundel papieren aan den president der regtbank over) mijne bewijsstukken en conclusieën in handen van UEdel Achtbaren, die daaruit het recht van mijnen cliënt zonneklaar zullen ont-

dekken." De tegenpartij zegt bijna hetzelfde en reikt hare documenten insgelijks over, waaruit almede het recht van haren cliënt zonneklaar moet blijken. Nu is het aan de rechters overgelaten om het gevraagde recht nit dien papierberg te halen, en daarover zitten zij vaak genoeg te zweten, niettegenstaande het hun dagelijksch werk is. Hoe veel te meer moet dus een gewoon burger, een vreemdeling in de wetten van zijn land, met al dien omhaal totaal onbekend wezen en aan de genade van zaakwaarnemers, deurwaarders, procureurs en advocaten prijs gegeven zijn, welke onderling als het ware eene juridische broederschap vormen, om de goede en onnoozele gemeente aan het procedeeën te houden en van hare onkunde in de wetten rijkelijk te profiteeren.

Het is te wenschen dat een verbeterd onderwijs in deze ergerlijke leente moge voorzien, opdat ieder staatsburger althans eenigszins bekend worde met de wetten waaronder hij leeft, want om daarmede in alle deelen bekend te geraken is thans even zoo onmogelijk, als dat een Chinees zich al de klanken zijner taal eigen kan maken. Wanneer het mechanisme der maatschappelijke drijfveren eenvoudiger, de handel vrij, de verwarde en ongelijkmatig drukkende belastingstelsels door eene gepaste en gelijkmatig werkende inkomstbelasting vervangen, de regeering van alle centralisatie ontlaan, de staatsverordeningen nationaal en op de leest van een klein volk geschoeid zullen wezen, dan eerst kunnen de wetten onder het bereik van het publiek vallen, omdat ze, duchtig gesnoeid, minder omslachtig, duidelijker, en bij gevolg gemakkelijker te bevatten, uitleggen en toetepassen zijn.

Wijders. Onder de vaderlandsche inrichtingen bekleedt het brievenvervoer eene voorname plaats. De oprichting

van bussen voor drukwerken, geheel afgescheiden van die voor de brieven, is een goede maatregel, welke buitenslands reeds bestond. De administratie ga op dien goeden weg voort en het publiek poge haar daarin te ondersteunen. Er kunnen nog meer verbeteringen aangebracht worden *). Immers menigmaal klaagt het publiek over te trage en te late bestelling der brieven; dit kan verholpen worden: 1°. door eene verplichte frankeering van alle brieven bij de verzending; 2°. door het plaatsen van vaste brievenbussen in de deuren der gesloten huizen. Deze beide voortreffelijke zaken treft men buitenslands meestal aan †). Door de frankeering voorkomt men den tijd verspillende inning der briefporten, en door de particuliere brievenbussen behoeft geen besteller te bellen en te wachten, totdat er eindelijk iemand verschijnt, die de correspondentie in ontvangst neemt — neen, hij werpt den gefrankeerden brief in de bus van den geadresseerde en gaat onmiddelijk verder. Al de niet gefrankeerde brieven worden buitenslands met de helft van de port verhoogd, zoodat een brief van 10 centen met 15 centen wordt getaxeerd, hetgeen ten nadeele van den geadresseerde komt. Deze goede buitenlandsche instelling moge ook bij ons ingevoerd worden, ten einde de bestelling der correspondentie te bespoedigen, waarbij ieder belang heeft, en tevens om het aantal geweigerde of rebutbrieven te verminderen, welke meerendeels om de port geweigerd worden, tot nadeel van de schatkist

*) Ook de vermindering van het briefport op 5 centen voor de binnenlandsche correspondentie, is wenschelijk.

†) Ik heb met genoegen gezien, dat de Bouwmaatschappij te Amsterdam dit goede voorbeeld in de door haar opgerichte huizen heeft nagevolgd.

en tot teleurstelling van den afzender. Bij eene verplichte frankeering weet immers de afzender reeds vooraf dat zijn brief, ongefrankeerd verzonden, gevaar loopt geweigerd te zullen worden, waardoor het doel der afzending zou mislukken.

Onlangs is er veel geschreven over de benoeming van den Graaf van Zuylen van Nyevelt, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, tot gezant te St. Petersburg. Ik begrijp niet dat men aan eene dergelijke benoeming zoo veel gewicht hecht, want hetgeen onze buitenlandse gezanten voor het vaderland verrichten, is niets-betekenend. Wat heeft zijn voorganger aldaar nuttigs voor Nederland aangebracht? Ik vind waarlijk niets. Het zou niet onaardig wezen dat onze Koninklijke Maatschappij voor Schoone Kunsten en Wetenschappen de navolgende prijsvraag uitschreef: Welke diensten hebben de Nederlandsche gezanten bij de buitenlandse hoven, sinds 1830, aan den Staat bewezen? De antwoorden op deze prijsvraag (indien er antwoorden inkwamen?) zouden aan eene buitengewone magerheid lijden. Ik wil gaarne gelooven dat die heeren te St. Petersburg, Londen en Parijs niets van hunne tractementen overleggen, en de regeering daarom voor die posten meestal rijke lieden kiest, doch laat zij eerambten daarvan maken, dan nog zullen er zich genoeg sollicitanten presentceeren. Al wat de natie aan die heeren moet betalen, is te veel; zij hebben ons in 1830 niet gebaat en zullen ons nimmer baten *). Z. M.

*) In de Fransch-Belgische spoorwegquestie is de onbeduidendheid van het ambassadeurschap weder duidelijk gebleken. In plaats van dit geschil, dat tot de bemoeiingen van België's gezant te Parijs behoorde, door dien heer te laten afdoen, vertrok de minister Frère-Orban naar Parijs, tijdens de zitting der Kamer, om over deze questie te onderhandelen en

Willem I, een vorst met een krachtig karakter, beschouwde ze als marionetten, en liet ze naar zijn bon plaisir dansen; Willem II, een zeer bekwaam krijgsman en joviaal mensch, bemoeide zich bijna niet met hen, omdat hij geen staatsman, maar enkel krijgsman was. Volgens zijn levensbeschrijver, prof. Bosscha, „ontbrak het dien vorst aan zelfvertrouwen, dat in alle toestanden de bewustheid geeft van door eigene vastheid te kunnen staande blijven. Staatspapier, geldhandel, belastingstelsel, accijnsen, ramingen, berekeningen, opsporing van hulpbronnen, doorgronding van staathuishoudkundige stellingen — het waren zaken buiten den kring zijner kennis, en werkzaamheden buiten de vatbaarheid van zijnen geest *);” die ridderlijke vorst achtte een dapper soldaat hooger dan een gezant. Willem III moet het ook tamelijk onverschillig wezen of onze gezanten uit de schatkist betaald worden of zelve in hunne uitgaven voorzien, indien zij daartoe geneegen zijn. Alzoo vind ik al dat geschrijf over die heeren overbodig. Bekwame Consuls kunnen onze buitenlandsche belangen gemakkelijk waarnemen, met medewerking van de referendarissen en andere hoofdambtenaren. Om de bals van buitenlandsche hoven met groote geldelijke opofferingen op te luisteren, daarvoor gevoelt de Nederlandsche natie geen den minsten lust en betaalt zij te hooge belastingen, welke allernoodzakelijkst verminderd dienen te worden; alle gepaste bezuinigingen kunnen dat goede doel bevorderen †).

tot een gewenscht einde te brengen, en van den afgezant verneemt men niets.

*) J. Bosscha, het leven van Willem den Tweede, bl. 623, 666 en 667.

†) De benoeming van den zeeofficier Rochussen tot attaché

Nu en dan worden er aanmerkingen gemaakt over de kwistige uitdeeling van de ridderorde der Eikenkroon. Het ware beter dat men bij ons, even als in Amerika, geene ridderorden uitdeelde, want wat zijn ridderkruisen meer dan middeleeuwsche overblijfselen, welke onder de bouwvallen en in het stof der ridderlijke roofofsteelen begraven hadden moeten blijven. Wie tot het welzijn der maatschappij en van het land medewerkt, bevordert een algemeen geluk, dat hem eene zedelijke voldoening schenkt, die boven alle gekleurde lintjes en geëmailleerde kruisjes gaat. Daarbij deelt de wezenlijk verdienstelijke deze onderscheiding met een legio mannen van zeer apokriefe verdiensten, zoodat de belooning veel van hare waarde verliest. De achting der medeburgers moet voor een talentvollen persoon meer waarde bezitten, dan een biggeland sterretje in het knoopsgat, waarmede een praktisch Amerikaansch burger lacht.

Even kwistig als de eikenkroonen worden thans de koninklijke wapenschilden verleend. Boven schoensigaren- glas- porselein- passement- breukbanden- diverse mode-winkels, ja, waar niet al, treft men de koninklijke leeuwen aan. Indien de verschillende magazijnen, welke met die insigniën prikken, betere artikelen leverden dan de niet gedecoreerde — wij zouden met die vergulde nithangborden vrede hebben, maar wij bespeuren niet dat ze boven de laatste uitmunten. Ik

bij het gezantschap te Londen is almede hevig gekritiseerd geworden, doch, mijns inziens, ten onrechte, vermits die heer van eene hoogere voor eene lagere betrekking heeft afgezien, want zeeofficier is een voornamer rang dan die van klerk bij een gezantschap. Het gaat ook gemakkelijker van een zeeofficier een klerk te maken, dan omgekeerd.

herinner mij hier een aardig voorval, hetwelk met deze zaak in verband staat, en zich toedroeg als volgt.

Een oud, gepasporteerd grenadier die, om aan den kost te geraken, met stalen pennen leurde, kwam op de gedachte dat de waar in zijn kistje, indien dit met het koninklijk wapenschild voorzien ware, ongetwijfeld veel opgang zou maken bij het ontpakken op de koopmanskantoren en elders. Hij liet zich derhalve op de audientie bij Z. M. Willem III inschrijven, maar was de heksluiter van de lijst, dewijl hij zich laat had aangediend. De grenadier verveelde zich tusschen al de fraaije heeren, die hunne opwachting bij Z. M. maakten. Door het lange wachten was zijn keel droog geworden; hij vond goed een slippert te maken, ten einde zijn dorst te lesschen en tevens eene sigaar aan te steken, daar hij een liefhebber van rooken was. Eerst kocht hij voor een dubbeltje sigaren, stak er een op, en duwde de anderen, in een zakje met het koninklijke wapen voorzien verkocht, in zijn rokzak. Vervolgens trad hij, duchtig dampende, eene tapperij binnen, vroeg een borrel, die hem, na het vervelende wachten op de audientie, zoo lekker smaakte, dat hij lustig een tweede glaasje ledigde. Daarna wandelde hij weder zeer bedaard naar het paleis, trad de audientiezaal opgefrisch binnen, werd weldra bij Z. M. toegelaten, en plaatste zich, doordien hij een weinig doof was, dicht bij den Koning, die hem vroeg:

„Wat begeert ge?”

— Sire, ik kom Uwe Majesteit verzoeken het koninklijke wapen op mijn kistje met stalen pennen, waarin ik handel drijft, te mogen plaatsen; dit zou mijn debiet op de kantoren aanmerkelijk bevorderen.

— Eer ik uw verzoek beantwoord, sprak Z. M., moet ik u over een ander punt onderhouden; gij riekt

naar den drank en schijnt daaraan verslaafd te wezen, dewijl gij in dien toestand bij mij durft te verschijnen.

-- Sire, vergun mij te antwoorden, dat ik geen dronkaard ben, maar het lange wachten heeft mij verveeld; ik heb mij voor een oogenblik verwijderd om een luchtje te scheppen en een borreltje te drinken, hetgeen ik reeds, hetzij met alle respect gezegd, in dienst van Uwer Majesteits vader gewoon was te doen, toen ik en mijne kameraden, in den tiendaagschen veldtocht 's morgens bij het slaan van den reveille, een borrel van onze marketentsters kochten, hetgeen ons altijd goed heeft bekomen en door onzen beminden veldmaarschalk (bij het noemen van dien naam bracht de oude knevelbaard zijne hand naar het hoofd en sloeg aan) gaarne gezien werd.

— Ik begrijp het; doch uw verzoek om het wapen op uw kistje kan ik niet toestaan; dit wordt alleen aan magazijnen verleend, om het boven den ingang te plaatsen.

— Met uw verlof Sire, dan maakt men misbruik van Uwer Majesteits goedheid, want zoo even nog heb ik voor een dubbeltje sigaren gekocht en (hij haalde het pakje uit zijn rokzak) het wapen van Uwe Majesteit staat op het zakje.

— Het is mij onmogelijk alle misbruiken te weren, doch wij dienen ze te voorkomen waar wij kunnen, en daarom moet ik uw verzoek van de hand wijzen.

Wij willen gaarne gelooven dat een koning niet bij machte is om alle misbruiken te weren, ofschoon ze dikwerf, maar ten onrechte, aan den koning geweten worden. De meesten verliezen uit het oog, dat een koning een wezen is van dezelfde natuur als zijne onderdanen, en zijne alwetendheid zich niet verder uitstrekt dan bij ieder ander sterveling. Dewijl een

koning, volgens het autokratisch, monarchaal en constitutioneel stelsel bij de gratie Gods of die des volks, geen kwaad kan doen, vernits hij altijd over zondebokken beschikt, welke des needs opgeofferd worden — zoo blijft het koningschap onschendbaar of zoogenaamd heilig. Deze heiligheid verheft hem in veler oogen tot een mystiek maar volmaakt wezen: eene hoogst verderfelijke dwaling. Vandaar de ontnuchtering, wanneer de goedgeeloovigen gewaarworden, dat hun afgod soms ergerlijk zondigt. Doch al wat menschelijk is, is ook een koning eigen. Dat hij de genoegens des levens vo. op smaakt, wie zal dat wraken? Dat de koningen zelfs tot uitspattingen vervallen, aan wie moet het vooral geweten worden? Aan de koningen of aan de onderdanen, welke dwaas genoeg zijn om een natuurgenoot tot eene halve Godheid te verheffen en diens tengevolge al wat verheven is in hunnen afgod willen aantreffen, die echter, gelijk wij zeiden, niets meer dan een gewoon sterveling is, wiens hoofd door de verblinde menigte en een stoet van

„Liefvelicke liegers,
„Van treffelick geboeft, en heer-licke bedriegers —’.

(volgens Huijgens) meestal op hol wordt gebracht.

Over koningen sprekende, kan ik ten slotte niet nalaten om de gezonde begrippen over den oorlog, door een onbeschaafd opperhoofd uit Nieuw-Zeeland ontwikkeld, aan te halen. Tito Kowaru, het hoofd der oorlogvoerende Maories, heeft aan den Engelschen kolonel Whitmore, kommandant van het leger der kolonie, geschreven:

„Weraroa, 5 December 1868.

„Hier is ernstige en goede raad voor Whitmore

Wees gegroet. Dit is om u te vragen, aan wien behoort Engeland, en aan wien behoort het land, waarop gij rust? Ik zal het u zeggen. De hemel en de aarde zijn te gelijker tijd gemaakt. De mensch werd op één dag geschapen, zoowel als de voortbrengselen der aarde; indien gij denkt of weet, dat God alles geschapen heeft, dan is het goed, wij zijn gelijken op aarde. Gij werdt geschapen als een Europeaan, Engeland werd u toegewezen als uw land; wij zijn Maories in Nieuw-Zeeland. Denk er aan — eene groote afscheiding is tusschen ons gemaakt — een Oceaan! Waarom hebt gij niet nagedacht, voordat gij dien Oceaan zijt overgetrokken? Ik ben niet van huis gegaan naar uw land. Ga weg van mij en van mijn land naar uw eigen land in het midden der baren. Sta op, en wordt gedoopt en dat uwe zonden worden afgewasschen. Ik roep den naam van God aan. Dit is genoeg. Van

TITO KOWARU."

De onbeschaafde Nieuw-Zeelanders zou een stichtelijken brief over het gewelddadig inpalmen (annexeren) aan het adres van Lodewijk Napoleon en von Bismarck kunnen schrijven; deze groote land- en volkschacheraars verdienen eene duchtige vermaning over al de annexatiën door het keizerlijke bon plaisir of het monarchale bij de gratie Gods gedaan.

De Rarekiek verschijnt op onbepaalde tijden. Elke vertooning is op zich zelf compleet en afzonderlijk verkrijgbaar.

Snelpersdruk van P. KLUTTMAN te Alkmaar.

121

5.

ON

FOREIGN TRAVEL.

— K —

AN ADDRESS

TO

MY COUNTRYMEN.

By

A Hindu Graduate.

—:0:—

Price 4 as: Packing and postage 1 Anna.

Apply for copies to Messrs. ADDISON & Co.,

Mount Road, Madras.

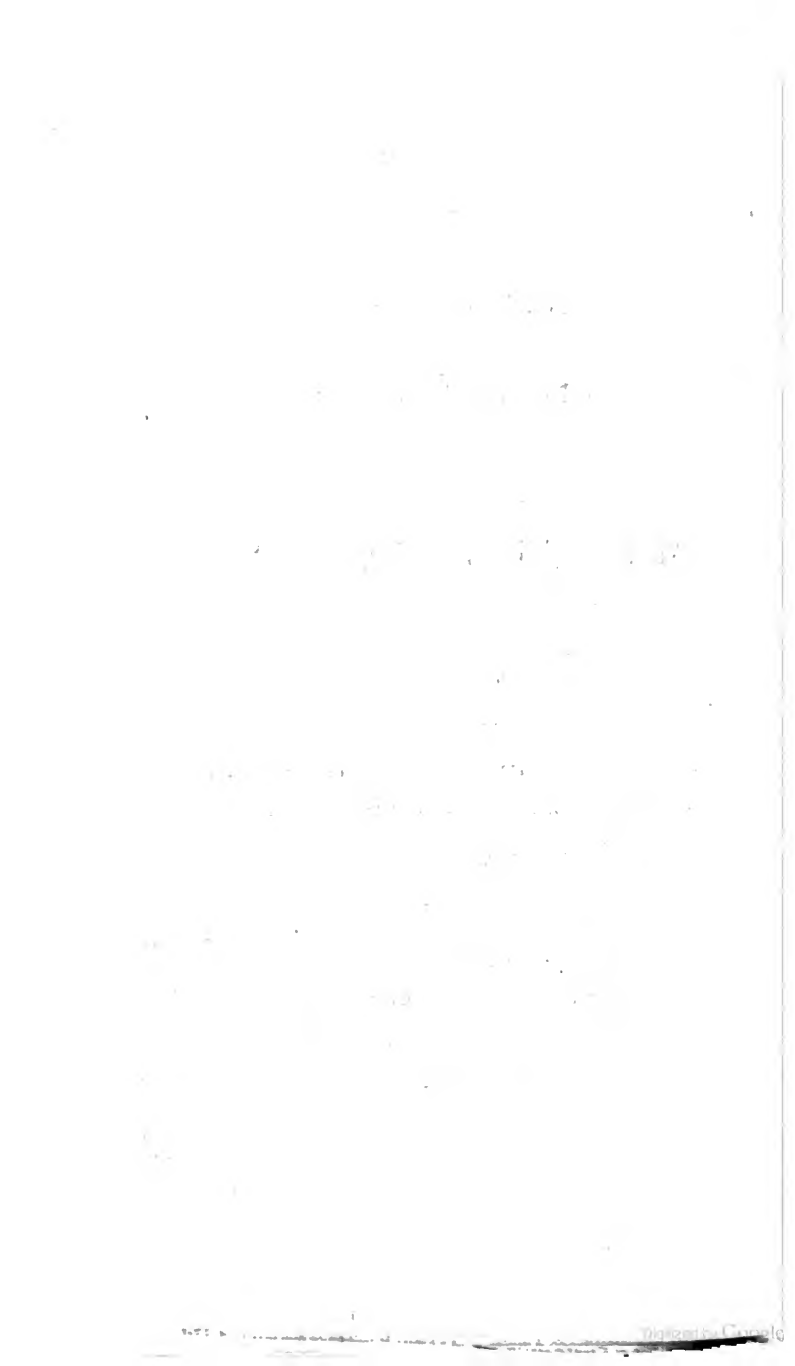
—:0:—

MADRAS:

PRINTED AT THE "HINDU PRESS,"

No. 98 Mount Road,

1887.

ADDRESS TO MY COUNTRYMEN.

On a clear night, in an open place, I enjoy the full view of the resplendant heavens gemmed with stars, equally the subject of poetry, philosophy, and science. Ah! past expression and past praise are the beauty of the heavens and the glory of God! Observation and Reason, peculiar gifts to man, ye have taught me that those twinkling stars and brilliant planets are but distant globes like the sun and the earth, constantly rotating and revolving. Reason and Imagination, beautiful and useful gifts of God, ye have led me to fill those distant worlds with intelligent inhabitants. O! curiosity, the true source of knowledge and pleasure, but yet a source of pain when thou art not gratified! thou cruelly kindest in me an unquenchable desire to know closely the denizens of those distant spheres, their ways and their wisdom! Would that I had the power to sail through the whole atmosphere and the ethereal vacuum, that I might visit them and return big with wisdom, unless I preferred to stop away in any of those blessed regions. Their literatures are, perhaps, more ennobling than ours. Their science has, perhaps, advanced farther in unravelling the mysteries of nature. Would that I could know how far they have carried their developments in mathematics from the small and sublime source of intuitive truths, from which the wonderful fabric of our own mathematics has been magically evolved. Alas! vain is my wish to be ennobled by their literature or enlightened by their science. Heaven pity my soul! Father, thou art cruel to lodge in me at once a curiosity and an incapacity to gratify the same. I am denied the power to satisfy my not unnatural thirst to know, if in those grand worlds any of those questions which we, poor mortals call ultimate, are amenable to their superior intellects and their solutions turned to good account. It would really give me infinite pleasure and instruction to understand their philosophy, morality and religion, to observe their behaviour as citizens and as nations. Poor soul! pitiable! my heart's longing is unsatisfiable and irrepressible. Good heavens! what am I to do?—Well, a child, fondly importuning to have the king's crown, is soothed with the brightest jewel possessed by the

family. Just so, shall I lull my curiosity into satisfaction, by a sojourn in the more advanced parts of my own globe. Surely England, France, Germany, and America are highly advanced countries on earth, and enough to give me immense pleasure and instruction, nay to *any* Indian. But hark ! unfortunate Hindu ! you are far more powerless than you dream yourself to be. Rather, it pleases your countrymen to make you so. Your thirst to go beyond this globe and travel in others is curious and bespeaks a lofty soul. But it is pitiable and lamentable to see that you are not permitted, even to visit other parts of this world itself, though they are quite accessible. You forget that you ought not to go beyond the boundaries of India by sea, on pain of losing your caste, and with it your dearest on earth. What ! not permitted ! *Caste* ! Shall it object to my going to any spot on earth, where it is possible to go ? No, it ought not. Nothing short of an impossibility ought to hinder an honest purpose. My ambitious spirit of curiosity, which has just so bitterly lamented its inability to travel over other worlds, shall it be balked also in its desire to visit other parts of this world itself, and curbed and confined in its native spot. What means this unnatural prohibition ? What means this artificial fence of superstition and caste round me and my country ? Cursed thing ! It is not a guardian fence to keep us out of harm's way but a stout ugly screen to hide from us the myriad glories of God. Of the great desirability and benefits of foreign travelling, all the educated and thinking world are perfectly aware, except some Indian Pundits of the last several centuries, in whom it is almost an inexplicable freak of nature, to have combined considerable learning and mental culture with their incompatible, rigid unyielding superstition of a strange degree. Who, that has any spirit in him, can put up with such a false and evil restraint ? Off ! ye superstitious bonds ! be off, I repeat, ye false fetters of caste ! Damnable shackles of ignorance, I curse ye. A thousand reasons I have to curse ye. Pig-headed superstition you have crippled and lamed my nation. You have literally bereaved it of its moving principle. Freedom to move about and to observe in the house, is not more essential to a child's physical and mental development, than a corresponding freedom for a similar result in a nation ; and what is this world but a house for the amily of nation ? Liberty to travel is unquestionable, and

everywhere else, unquestioned. It is an inseparable national feature. Deprived of such an essential liberty and power of locomotion, lo ! my nation is not entire and full ; it is lame ! What a lame man is to an entire man, *that* the Hindu nation is to an entire nation. My countrymen, I contend that I am uttering here more than a mere figure. We cannot go out of our country, and, therefore, strictly deserve to be called a lame nation. Spirit of Superstition ! What ominous current of wind, in an unlucky hour, has driven thee to India ? Having possessed my nation for a long time, truly devil-like, you have made it legless, ugly, and useless. Now God be praised for having sent us the effective magical influence of British enlightenment, whose enchanting operation has restored legs to thy maimed victim. But still, with demoniac tenacity, you would have your sway as long as possible. And those restored limbs are yet restrained and bound by the lingering fear of excommunication. What the consequence is, you know best, and delight in the knowledge. You, perhaps, enjoy a hearty laugh, observing your victim's attempts to walk, and his hopping and stumbling as a ludicrous result of his attempts. Thus here and there is seen a desire to go abroad. But a thousand pities it is, that no attempt at locomotion is possible, without a painful strain in our social structure. All this is only consequent upon an innocent movement, and is caused by your hard ties. Supposing a young man of India talks of his desire to go to England. What ensues ? The pitiable spectacle of all his relations surrounding him with lamentations and curses. Some curse him, others, the ominous star of his birth. The accursed man proposes to bring such a calamity on his family and himself, the calamity of travelling in foreign countries, which is considered by the fools of Europeans as a step that ought to crown a young man's collegiate career, giving a finishing stroke to his education !

Opinion is undivided as to the advantages of travelling, to a young man in good circumstances and under proper care. Such a happy consummation few young men of feeling or aspirations can, I know sadly well, cheerfully afford to forego altogether. For, once the season of bodily vigor, the season too for knowledge and improvement, is gone, it recurs not ! Supposing, therefore, that a man manages to leave Indian

shores and travels, perhaps with sad reflections of home, in worthy countries, gains valuable experience and wisdom, returns to his beloved native land, his head teeming with good projects and his heart with good intentions: what is the reward which he obtains for his meritorious conduct, at the hands of his countrymen, who, he fondly fancies, may have been in the meanwhile reclaimed from their vicious obstinacy. Alas ! What is his reward ? It is to snatch away from him his affectionate parents, brothers, sisters, and his beloved wife and children. It is to tear savagely asunder the tender cords of affection, and perhaps even to make him enemies amongst his nearest and dearest. He is rudely refused admission into society. In vain will there be discussions and disputes, examination of *Shastras* and *Vedas*, investigation of precedents from *Puranas* and *Ithihasas*; in vain will there be endless, meaningless, and fruitless controversies, at best ending in perhaps disgraceful altercations; serious debates, on the propriety or impropriety, efficacy or inefficacy of *prayaschitha* for voluntary offences, will follow. *Offence*, do you call this ! My long-blinded countrymen, when a man merely goes out of the country and returns, what is all this stupid nonsense for ? Really it must be but the pranks which the devil of superstition plays upon us, to amuse other nations. The scoundrel of the thousand enormities, when released from the jail, where he violates caste rules in a greater degree, receives a better treatment from you, than a noble-minded and enterprising youth, a store of Indian and European wisdom. In fact the former receives a cordial reception at your hands in society ! The latter gets insult and kicks * from your shameless devil-tied legs, perhaps loosened for the occasion, as the devil knows his business too well. I reluctantly speak of a gentleman and a villain in the same breath. Indeed would you *prefer* a wicked to a meritorious man ? Is it because that the former, with all his abominations, deserving the darkest jail and hell, honored India by his uninterrupted presence, while the latter committed the atrocious sin of breaking his stay in the country for a time ? In the wicked villain or the good-for-nothing bigot, is it such a preponderating merit to live continuously in his mother land from his birth to his death ? Does the criterion of

* If half the zeal were shown in hating vice, I feel sincere joy (not destined I trust, to be disappointed for ever) to reflect that the face of the country would be cleared of real villainy and vice.

merit so solely lie in this qualification? No. There are periods in life when our presence at home is very pleasing, there are other periods again when our going abroad to learn useful things is more welcome to our mother.

Imagine a man of any free nation to be told that he ought not to make a sea voyage and travel in foreign lands. To say the least, he would simply be unable to understand such a prohibition. Are we born to live, move and die in the spot where we were born? No, nature would rebel against such a doctrine, as some may be desirous of raising a piece of bigotry to the dignity of a doctrine. And to a Pundit bigotted enough to maintain that it is better to confine one's-self to his own country, I would point out that 'country' is a term of arbitrary limits, and drive him to the extreme, in the application of his own maxim. I would ask, why not then confine yourself to your own town, or even your own house for your still greater good, nay, to carry the point a little further, why not remain immovably in the spot where you were born? Thus his suicidal doctrine being strictly carried out the bigot will find himself in the same grave with the opinion which he holds so firmly. My unfortunate countrymen, just consider this fact. Suppose that the reformation in question, is effected and we can hereafter travel abroad with impunity. We will call this an important step, marking an epoch in the history of India, would we not? But look here! Here is a thing which, if accomplished, we would speak of as an important reformation, but which no man of any other nation, even uncivilized, can understand as any thing worth mentioning, if he be a stranger to the strange customs of India. Just to acquire the ability to travel beyond their country, how is it anything great or noticeable, he would ask, unless it be that they are just emerging from a state of primitive barbarity, neither possessing nor knowing any means of travelling on land or water, into a state just knowing the simple means of locomotion. But no, that is far from being the case. The world is not in the infant stage of civilization. We know, and we are quite welcome to avail ourselves of the knowledge, that we are living in an age of moving palaces, no matter in what element, on land, water or mid air. Or, the foreigner who hears the news, that the Hindus can hereafter travel freely without being excommunicated, in his attempts

to conjecture what the matter is, would as an alternative come to the fearful conclusion, I am afraid, that our nation has perhaps hitherto been not a free one (I shrink from uttering the word "enslaved," though some men pride themselves on acting as such), being as a whole in the power of another nation, who have perhaps strictly forbidden us to sail beyond the boundaries of India. But we gladly know that such is not the fact, though we cannot help being called self-made slaves, in respect of freedom to go abroad.

Lo! that our energy, while there are a thousand things well-worthy of it, should have to be expended not in doing any positive good but only in bringing back a normal state of things, no other, I repeat, than obtaining liberty to go out of the country for a time! My readers may remark that many other reformatations may be described in the same way. Very well, even if it be so, this is the worst of such. In the present abnormal state of unqualified confinement to our own country, so far as substantial onward *material* progress is concerned, we are and feel ourselves as if under a nightmare. Unless and until we get rid of this detestable incubus upon us, we cannot join in the race of national life. We are sure to be left far behind by every other nation, even by such as can bear no comparison whatever to us at present. I do not despair of our acquiring, more or less early, freedom from this stupid restraint. But, to realise the full magnitude of its pernicious consequences of causing stagnancy in our national career, if I suppose that we will labor under this disadvantage for any considerable length of time, then no wise observer need be surprised to see even those who are now savages, surpassing us after a sufficient time. No wonder if they do so by freely educating themselves in the magnificent colleges of a Europe and an America. We will have to thank only ourselves, for being in due course beaten by what are now nameless races. If that was not already the case, it is only because the full consequences of our prohibitory custom are counteracted to a considerable extent by the fact of large numbers of Europeans pouring into our country and educating us in so many ways. Therefore, my beloved countrymen, if we do not forthwith open our eyes and look sharp, ours indeed will be a sad case! We will be overtaken and outstripped by every other nation on

earth. First of all by the Japanese. Perhaps they are already ahead of us. Unless we immediately break off our self-imposed chains and run the race with others, we shall have to be content with being gaping spectators of their advancing career. The woman-like and imbecile reflections of the *psychical* greatness of our ancestors will avail us nothing. Ours will be the fate of a stupid, reckless, and consequently pauperized man whose ancestors were once wealthy and great, and who now attempts to live simply by the force of his family name, but is spurned from door to door by the stern, inexorable conditions of this world. Nor does he deserve better. Instead of getting any good out of his ancestors' name, he will often have to blush at the taunts of pitiless and unsympathising tongues. None on earth will or need care for us a pin the more for the mere name "Hindus," which we bear in common with our intellectually illustrious ancestors, even if they were illustrious in a martial point of view. If they had great learning and knowledge, they bequeathed it to all the world, and as a matter of fact at the present day, others are availing themselves of it greatly more than the Hindus. If they had the name 'Hindus,' they really bequeathed the name to us, but a name is only a name. What is worse, we are sole inheritors of their physical and mental weaknesses, of which they had of course an ample share. If, then, we are not to go abroad and learn the best things of other nations as they do of us, ours will be the fate of the foolish gardener who squats in his own garden, coolly seeing others picking out and making away with the best of his fruit and flower plants, and himself adding none to his own garden, who squats, I say, only to rise and find his garden emptied. Hark ! both the obstinate and the lethargic of my countrymen ! if we allow late to grow too late, ours will be the fate of the foolish man who will suddenly awake to his bankruptcy. The three comparisons I have made above, have even a literal application to our case. (1.) Like the reduced descendant of a once great family, have not our representations of honorable nationality and descent actually been scoffed at or at least been uncared for by the less generous-minded of the ruling race ? And have we, who are laughing at and ray, publicly condemning the high birth qualification for the Statutory Civil Service, any reason for demanding a different response to our representations of our past ancestral greatness ? Why should we or any

others be blinded by the word, greatness, forgetting the word past. Therefore, ye modern Hindus ! all honor to your ancestors ; but if *you* have not any greatness in you, if *you* are not powerful and strong, you must go to the wall ! You will fall to the ground just as certainly as a rotten berry of ever so great a tree falls to the ground. Mind, my dear countrymen, I ought not to be mistaken to be your enemy in saying these harsh and unsavoury things to you. I am only prompted by my intense feeling on the subject, and still more intense solicitude to rouse you from your obstinacy, or lethargy as the case may be, by putting the matter in the sternest language possible. (2.) Like the foolish gardener, are we not actually witnessing so many useful things of all kinds being carried over by foreigners from our country? (3.) Lastly, like the suddenly awakened bankrupt,—here what shall I say, not offending or unjustly insinuating against the goodness of foreigners? O ! “fabulous wealth of India !” where art thou now ? Thou hast indeed become a fable ! thou hast become a thing of the past. “The wealth of India attracted foreign nations in the sixteenth and seventeenth centuries.” No, it has been attracted by them ultimately ! The foreigners did not come away to India seeing its wealth, but came there to carry away that wealth by *honest* and *honorable* means, by laudable labour and commerce. If we observe the impoverished state of our country, and directly raise a loud cry against foreigners, it sounds like the useless ravings of helplessness and conscious poverty. To a little extent others may be to blame, but the greatest and weightiest cause of our poverty lies with ourselves. Given the mode of our national life and circumstances, one could *a priori* predict with certainty, the present impoverished state of India. We never felt, nor do we even now feel attracted by the wealth and ample field for commerce in other countries. Caste has literally killed all enterprising spirit in us. Our merchants, from caste restraints and prohibition of sea voyage, cannot go for even purposes of commerce to other countries. Indeed caste has proved stronger than the strongest demon. For it has been able to *suppress* in us even love of money, well known as the predominant of human passions. It has, wonderfully enough, not allowed it to raise its head. Propose to a clever Hindu merchant to go to England for America to do business as an energetic agent of our merchants, to his immense profit and the great advantage of his

country. His ready reply is that he cannot go in a ship on account of his caste ! So that caste is stronger in him than even love of gain ! I am simply astonished at this abnormal state of the Hindu mind, at this extraordinary degree of unyielding superstition which has taken such a firm root in it.

I am afraid few of my educated countrymen have fully perceived the real magnitude of the evil born, and to be born of this one restraint, we are labouring 'under. Look at the recent marvellously rapid progress of the Japanese. All that forms the difference between their circumstances and those of the Hindus is summed up in this one fact, i e, that they are untrammelled by caste fetters, and can go to any part of the world they like. If there is any other difference it is only a difference to our advantage. The difference of progress between ourselves and others, that has already accrued may not matter so much as that which will inevitably accrue in the unlimited futurity we all have before us, should we continue to be blind to the causes of our lagging behind. If this single circumstance of our prohibition to go to foreign countries, be imagined to have been effaced from our national life, even granting the existence of other internal evils of superstition, or external evils of bad Viceroy, inert Governors or corrupt Collectors, I feel sure that we would have been by this time in a degree of civilization hardly different from that of the Europeans. All our other superstitions and prejudices too would have vanished by our frequently visiting foreign nations that are superior to us. Our abstaining from making sea voyages, has killed our curiosity and destroyed our enterprising spirit. It has told most heavily on the amount of our share in the administration of the country. It has told irreparably on the merchant class, on manufacture, on commerce, and on the wealth of the country. That our knowledge in useful sciences and arts is nothing compared with other nations is due to it ; for it can only be ignorance that can believe that such useful knowledge can be obtained from books or from the handful of foreigners that come to the country.

Surprising are the obstinacy and the ignorance of our Priests and Pandits and of the people who follow them. One should be ashamed to own their arguments. If you ask them

permission to go to England to compete for the Indian Civil Service, their simple answer is this: "If you go to England you will lose your caste. If you are a fortunate man you can rise to any high *salary* here only! Where did Muthuswamy Iyer go? If you are unlucky, you will gain nothing wherever you may go". If you tell them that you have a desire to go and see foreign countries and their people and to learn their manufactures, their reply is most amusing, nay, most provoking and painful, and you can only gnash your teeth with conscious powerlessness to drive off the rank stupidity in them. This is what they say. "If you want to see foreign countries, you can get maps and see them, and you can get books and newspapers to know about their people; you can also learn the arts and manufactures from books and newspapers!" If you tell the Pundits that you would go and deliver lectures in foreign countries on the greatness of India, the greatness of the Sanscrit language and literature, and above all the uncommon conservative wisdom of the Pundits of India, and win for them the admiration of the world, they would merely once more remind you of the prohibition. If you say to them "Let us go to colonize or conquer other countries and spread our language and our religion" they would quietly answer "*That*, you will never be able to do: moreover our Sashthras do not allow us to make sea voyages." Oh! how dead in them is all feeling and spirit! These answers of the Pundits are not imaginary, but answers which have actually been received from them. Therefore, Reader, once more think of their replies about seeing countries in maps, and the like, and then judge whether I am too excited when I exclaim "never was language lent to more vitiated spirit and barbarous argument"! If I knew the exact cranial locality of this incredible degree of bigotry, I should feel tempted to make an operation on these patients of morbid mental condition, to remove the bigotry portion of their brains. It does not become the enlightened portion of our community to put up with this shameful mockery; to continue to abide by what men practically possessing the reasoning powers of idiots, go on almost mechanically dictating. With anything short of forfeiture of everything dear to us as the penalty (!), how many of us are desirous of paying the humble homage of a visit to the noble British Isles! There seem to be some Pundits,

however, in the north of India who can think better. "It is proper for us," said His Highness the late learned Maharajah of Vizianagaram, in a lecture delivered by His Highness at Benares, the great seat of Sanskrit literature and centre of Hindu Religion, "it is proper for us to free ourselves from the bonds of prejudice, and go to England to pay our homage to our Gracious Sovereign, which is incumbent on us (perhaps more) according to our religion (than any other). On a certain occasion the Pundits at the Court of the Maharajah of Indore, said that there is no harm if one goes to England on regal duties. So, I sincerely hope and trust that the Sovereigns, Princes, Chiefs, and nobles of India will not only give every support but also set a good example." It is impossible to improve on His Highness' dignified and forcible expression of the noble and loyal truths contained in the above passage. Further on in the same lecture His Highness says, "The Hindu Religion, even the very books upon which the Hindus place so much reliance, do not forbid sea voyages. To a prejudiced Hindu ear it will sound very strange when I say that the forefathers of the Hindus in time past, did not hesitate to sail on the sea while the science of navigation was in its very infancy." His Highness, again wisely takes care to give more than mere assertions, for he next says, "The great law-giver Manu knew the salubrious effect of sea voyages perfectly well, and considered those who were well acquainted with such voyages the best persons for fixing an interest on money lent on risk," to substantiate which, some verses from Manu and some from Markandaye Puranam, have been quoted. And then the patriotic Rajah could not help giving vent to the following exclamations, appealing to the feelings of his audience. "But what a miraculous change has time effected?when our sages themselves do not say anything against sea voyages and in reality advocate it, the idea of losing caste, thereby religion and ultimately salvation, is merely delusive and chimerical; it ought to be now considered as a phantom created by a phrenzied brain. An intercourse with the Mediterranean took place even earlier than the Code of Manu. Further we have very clear evidence to show that the Indians sailed into the open sea and went to some of the islands near the Indo-Chinese peninsula. If any one refers to the histories of Java, he will come to know

that a great many Hindus went to the island, bettered the condition of its inhabitants, and even established an era there. What can be more convincing than the fact that Sanskrit inscriptions are still found there and in some parts of Europe ? The journals of the Chinese pilgrims explicitly state (here no inference is begged to be drawn) that Java was totally inhabited by Hindus a few centuries after the Christian era." Our orthodox gentlemen hardly know that history is something different from fable. They have the presumption to come forward, making a sham show of argument to prove that the ancient Hindu did not travel to foreign countries. It is high time to ask them to leave things alone. Enough Sirs ! save yourselves and us from further downfall and degeneration ! Retire if you please from the midst of this new scene. While you do not know the shape or size of *your* country, for the knowledge of which we have to thank a Col. Everest, your grandsons can tell you the population and the products of Australia. You do not know *when* your Kalidasa lived or *when* your Sankara preached. Nor have you preserved clearly what each taught. The eyes of your countrymen, have been now, the first time perhaps, opened to anything like Geography or History, * or even literature of a useful kind. They have imbibed not only what Sankaracharya taught, but also what Plato, Galileo, and Confucius preached. Then, who lifted the heavy weight from their lot, and withdrew the thick veil from their eyes ? Who is their God-sent benefactor ? It is the English nation. Yet, you without the least hesitation or re-

* The teaching of these subjects forms one of the important differences of English education from Indian. It greatly contributes to the well-known difference between a boy who has hardly finished his third or fourth reading book of lessons in an English school, and an Indian Scholar of profound learning. The former already shows freedom of thought in speech and action, which makes many gape, the latter betrays in word, deed, manners, and decency, bluntness, narrow mindedness and awkward rusticity. To my mind this difference is considerably due to the teaching of Geography and History to the boy, or rather to the absence of this necessary knowledge in the other. By the one subject you learn that there is more of the world besides your town : and by the other you learn that there were other times and generations besides those in which you live . They extend your knowledge and sympathies infinitely in space and time, without effort on your part. Want of the same studies has a most narrowing effect upon the mind.

flection say that it is pollution and a sin to enter the land of those whom you are in the absurd habit of calling *mletchas*. Sin do you call it to touch the land of those who saved your Sashthras and Suthras, Smrithies and Vedas from fast approaching ruin and destruction, who even spread the study of your Sanskrit a thousand fold, releasing the unfortunate but noble language from its long long confinement in India. On the contrary, if you are to be consistently superstitious, should you not look reverently upon the timely advent of the English influence as a godsend and a special dispensation of Providence, to rescue our language and religion from the jaws of destruction by long ages of misrule in the country, and regard Sir W. Jones as an incarnation of Saraswathi? Pollution is it to touch the land of those, from whom we are just learning the principles of sanitation, nay who are perhaps, even while I am writing this, engaged in drawing up reports on the sanitation of the nooks and corners of our country, and who are not able to impress upon us fully that pure air is necessary for good health, and that impure air is pollution to the blood? * Now, then, consider and say whether it is polluting or sanctifying to us to sojourn in the land of the English, who are teaching us how to keep our streets, bodies, and souls clean. No! You are too thoughtless : you don't "think before you speak," which is a maxim taught in the very first book of English lessons, though your wisdom preferred to put off its teaching and learning indefinitely.

My revered Pandits, your confinement to one country has not been concentration of attention to it. Your conduct could be justified, if it could be shewn that you applied your redoubled vigour and attention to the limited field. But pity ! that is not the case. You merely keep gaping at what Maxmuller expounds or Oppert disinters in Sanskrit philosophy and literature. While you and your younger countrymen equally form the ruins of India's greatness, you are in special the monument of the cause of India's decline. While they rejoice in being the earnest of India's recovery of her old greatness and more, you insist on perpetuating her fall and aggravating

* If the Hindu scholars knew any of these truths at all, they scrupulously kept them secret from the *profane vulgar*.

it. I wonder what has come upon you, for objecting to do what your ancestors did. You must think better as your brains are not of clay. I hope you will now perceive the truth and coming out of the mire of superstition proceed onwards in the path of enlightenment.

To say a few words on the benefits derived from travelling. Quoting from the same learned lecture already alluded to: "Travelling gives an experience which no amount of meditation can furnish, and which neither pen nor tongue can delineate or express." There is a "true ring of experience" in this statement. His Highness has travelled well in India, and enjoyed and adorned the best English Society, and would have set the noble example of voyaging to England, had he lived to fulfil his object. This rather emotionally written pamphlet concerning a practical reform, and attacking a deep-rooted sentiment, is not quite the proper place for undertaking the task of expatiating upon the benefits of travelling. Nor, I am afraid, is it of any great use to prove at length that travelling is the source of many advantages; for, the great bulk of mankind do practically know those benefits, and are impelled by the conditions of life to derive them and the question with the Hindus is only a mere matter of false and long-standing prejudice and not ignorance or denial of the usefulness and necessity of travelling. But after the excited exclamations which I could not help venting in the previous paper I would here state briefly a few instructive truths. Indeed no amount of meditation can furnish the same experience which travelling does. The study, however, of the literature of a well-travelled and advanced nation, * I don't mean only the special books on travels may, though feebly, answer that purpose. But the direct use of travelling is essentially based upon the fact of one's being actually placed in more or less totally new and continually varying environment of circumstances of locality and men. To take the latter first, let me mark what occurs when I receive, in my own town, a new visitor at my house. My mental faculties are put on a greater strain than usual to a very palpable degree. I am obliged to exert my mind to see that the interview ends well in

* It is in fact a taste from this, which has awakened the desire of travelling, in our English-educated refractory boys!

every respect and detail, for both, especially for myself. Then it follows that a thousand times such exercise to the mind will necessarily result from extensive travelling. Finding myself amidst men whose character is entirely unknown to me, my caution and prudence, after a few mistakes in the beginning if necessary, will be called into action and have to be continually on the stretch and will thus at last almost perforce receive good training, if I be endowed with the least degree of reflective faculty. Friendly services and kind offices from strangers on which I have abundantly to depend during a travel can be, with certainty procured only, by pleasing address, courtesy, gentleness, and thoughtfulness of speech, calculated to induce sympathy and willingness to oblige. Those qualities will consequently be amply brought out and cultivated. One great good of travelling is that it cures or goes a great way to cure peevishness, and anger, and fosters instead, patience, endurance and equanimity. For there being none to brook my petulance or fret at unintentional or unavoidable little mishaps or discomforts caused to me, I will have to swallow my own anger which will gradually disappear or be thrown into the background in my character, and the lesson will be forced upon me to pay sufficient regard to the motives and judge more deeply with composure. It should be noted that the habit of getting angry at unintended and unavoidable mistakes and even at differences of opinion and taste from ourselves, is fruitful of quarrels and unhappiness in our homes. My constant need of others, kindness and hospitality teaches me to be kind and hospitable. The little and great troubles and difficulties which I repeatedly encounter and have to extricate myself from, sharpen my observation, discrimination, intelligence and skill in the management of things. By intercourse with so large a variety of human beings, I acquire an insight into human nature that could not be expected if I remained at home. The field for activity which I have in my own town, the need for the display and the means of the development of my talents, will be increased a hundred fold from the moment I go abroad. In no long space of time from boyhood, my native place must and does cease to be a source of interest or instruction to me. And only if I then extend the circle of my experience, I can be said to continue to live in the real sense of the term. If the

otherwise inevitable stunted growth of the mind has not resulted in any cases, it is on account of the disturbing element introduced in the form of liberal education. There is hardly any necessity to dwell upon the material profits from travelling, such as those arising from commercial business and the gaining of the knowledge of arts and manufactures, as distinguished from the improvement to the character and general sagacity and wordly wisdom. It is a well known fact of common experience that those, who sit at home like lords, pay more dearly for things than those who have the patience and spare not the pains to go to the market for the same. Even so, if our merchants do not take the pains to go to foreign markets and choose and get down the best things cheapest, the same are brought down by others for our laziness' sake, and we have to pay dearly for them. Nor do we take the produce of our land to the best foreign market. Others do this also for us. Really work and labour are wealth : and there they are ! Others labour, carry merchandise to and fro and make wealth. Indeed ! to my mind, *this* is the huge impoverishing cause and mistake which has been allowed to occur in the life of our nation for the last many centuries, and which has to be sorrowfully recorded in its history of that period. * Those who may possess the same kind and degree of imagination as myself will see before their minds the whole Hindu nation as one family which is always only giving away its wealth to others, but never gaining any in return. At best, therefore, we within the boundaries of India can grow rich at each other's expense, but as a whole we are losing. It is my impression that this remarkable and serious fact has up to this time struck none of our great statesmen, and patriots. At all events it has never yet been brought to light with sufficient force and gravity. I therefore, here earnestly call upon our merchants at once to awake to this their grave blunder and directly commence to make amends for their past negligence by which their country has suffered no less than themselves, both being identical so far as this question is concerned. In the face of such apparent great advantages of making sea voyages, nay its necessity for healthy

* The other important cause of the impoverishment of India, that should be remembered, but cheerfully and with resignation, as a part of the inevitable yet productive of great good of another kind in return, is the draining of its wealth which is a necessary consequence of a foreign government conducted mainly with foreign talent and energy.

and prosperous growth to the nation, we prevent ourselves from sailing to foreign countries. Can folly go greater lengths? Is it possible for a false restraint to take such a hold upon the same human mind? This is unequalled in absurdity except by the Hindu custom of marrying girls at 5 years of age, though not necessarily to gentlemen of three score and ten. If our priest class who in *such* intelligent way dictate to and guide us are not treated with deserving contempt by either their enlightened countrymen or foreigners, it must be out of courtesy or policy. But if our Shastries, do not now at least make a virtue of necessity, a day will come when from the stern conditions of life, from the increasing struggle for livelihood, from the pressure of increasing population, and from the scarcity of proper or even improper matches for girls within the infinitesimal and still increasing sub-sub mosects of the [nster caste, I say, we shall be obliged to push aside our priests, and make our way to foreign countries for business or emigration, and to put off to a late period or even omit marrying our girls, simply failing to find them husbands in time or at all.

I would now notice more definitely the unreasonable arguments of the people against making a sea-voyage and living in a foreign country, and answer them so as to obviate the necessity of losing caste by doing so. Their chief objections may be expressed in five questions.

1. What do you do for your meals in the steamer?
2. How do you answer calls of nature while on the voyage, as *they say* we ought not to ease ourselves into the sea?
3. How do you perform your ablutions and supplications in the ship?
4. Where and how do you get your food in England without violating your caste restrictions?
5. How do you perform Shradha there for which at least a few Brahmins are necessary?

Beyond these five difficulties, I have not heard of any others pointed out preventing our visiting a foreign country. To meet these objections, it is enough to bear in mind the following facts. The highest classes of Brahmins nay even the orthodox of them are actually and without fear or hesitation sailing both for business and pleasure, between Bombay and Madras (14 days' voyage) Madras and Calcutta (8 days'), and Bombay and Calcutta (23 days'). They are doing so with perfect freedom and without the fact striking them or others as any thing out of the way or prohibited. It must be marked well that it is even orthodox men who are doing this. On the steamer they more or less comfortably take their food which they have carried from home or which they prepare there. This first violation must lead to another, and they answer calls of nature on the steamer in the closets provided for the purpose. They never think of bathing or offering their supplications while on the steamer, but after landing at the end of their voyage, they manage to find some authority to justify their making up for all the omitted ablutions and prayers, by a single not inconveniently long one. All this and more has become quite a common practice now with Brahmins of all sects, especially where the coast towns are unconnected by railway. Again, numerous Hindu officials, merchants, and servants go and make some stay in Rangoon and the neighbouring British places, and then return perfectly pure, and come cheerfully back to their homes. Only when the question is put to them and permission sought, the orthodox gentlemen, though they are adepts in steam voyages of even longer duration than necessary to reach Brindisi or London come out now with their objections; though some of them, with a great stretch of wisdom kindly point out a way to obviate some of the difficulties, as by offering to permit the carrying of a basketful of earth on to the steamer, where, spread out, it might serve as a small-scale artificial earth. But they still feel the other objections insuperable and are unable to grant you their holy permission to sail to England, though their holinesses sail to satiety between Bombay, Calcutta and Rangoon and omit doing nothing that will entitle them to be branded as out-casts. Bearing, therefore in mind the above stated facts, I do not see if I have anything more to do than merely propose the following of their example

in every detail for not entailing the loss of caste, and, if necessary, the taking of one or two caste attendants for doing the cooking and the *shradha*. We have then nothing more to do than demand of our objecting countrymen to take one back into caste, if he chooses to be in it for convenience, when he returns from a visit to England.

I must remind my influential and educated countrymen that it is their inviolable duty to courageously and positively side and act with the right, and not to sneakingly and effeminately shirk the difficulty, by neutral votes in meetings held for practical objects, or by saying, "If others *eat* with the excommunicated party, I will also eat," and by similar thoughtless and useless words. All such are committing a great error and are unaware that they are wasting their own strength which they must know is not small. By pointing out this error, if I can induce our educated and influential men to act more intelligently and wisely than hitherto, it will be a great gain. Now, in a matter of social ostracism based upon superstition and ignorance, when the question is put,—“Will you eat with so and so”?—most people from mere thoughtlessness, and not from want of courage, are in the habit of replying, “If others agree I will also agree.” If every advocate of the right cause says so well, there will be no such things as others who agree. Whereas, if a simple “yes” or “no” be given by each for himself, there will result a clear majority of ‘yeas’ especially from among the most influential ranks; or, at least, the reforming party will see their promising strength in numbers and quality, which will make the conservative party think twice before saying “no” another time.

If we now commence freely to go to foreign countries and fully avail ourselves of the existence of more advanced nations and learn and import the numerous branches of industry into our country the picture that will have to be drawn of the prosperous India of not many years hence, considering the great advantages we enjoy in many respects, must be the brightest ever recorded of any nation. It is my humble but strong conviction, and ample authoritative opinion is not wanting, that our race, to say the least, is not inferior to any other

intellectually. Our strength in numbers is far greater than any of the most advanced of the modern nations, being more than five times the wonder-working Yonkees or the learned and philosophical Germans and more than seven times the wise and wealthy British. If the spirit of progress industrial and inventive, the spirit of progress in original thought investigation and writing, if this spirit of enterprise once find its way into our nation, it will spread through and enlighten the country with electric speed and brilliancy.

A
LECTURE
ON
ANGLIA INDIAM REGENS.
OR
ENGLAND RULING INDIA.

BY
LINGAM LAKSHMAJI PANDIT,

*Delivered in the Evangelistic Hall at Madras,
in May 1890.*

Madras:
PRINTED AT THE MADRAS "EXCELSIOR" PRESS.
No. 18, Davidson Street.
1890.

Sam. 17

Lakshmaji Pandit
K

ANGLIA INDIAM REGENS.

OR

ENGLAND RULING INDIA.

Convenit dimicare pro legibus, pro patria, pro libertate.

Delivery is the natural consequence of conception. I have conceived certain things in regard to the government and administration of our own country, and I take this opportunity of giving utterance to what I have conceived.

Patriotism, according to my view of the term, is not merely the love of one's fatherland, but that even-minded consideration of the affairs of one's own country which, while enabling us to arrive at a dispassionate conclusion as to what is past, and what is present, and, by the light of these, what is likely to be the future, will further make us competent to determine for ourselves whether the future which we foresee is to be in any way influenced by our present action and exertions; and, if so, what action we ought to take, and what exertions we must make. Keeping this, my own definition of patriotism in view, I deem it necessary, before we proceed further, to advert briefly to the origin of British power or British rule in India. In connection with this the well-known fact is that the first

English people that came to India come not for the acquisition of territory, nor for political aggrandisement, although both soon followed, but simply as peaceful traders and merchants. They settled and built factories in different parts of India, and in this the English followed the example of the Portuguese, Dutch, and French settlers and merchants. In course of time the French and English fell in relations with such indigenous rulers and chiefs as came in contact with themselves while transacting their own business as tradesmen and merchants. The indigenous rulers and chiefs, in their quarrels with their own neighbours, largely availed themselves of the service and assistance of their European friends who were not unwilling to render them; and the consideration for such service and assistance was various according to the circumstances, sometimes being commercial privileges, and sometimes taking the form of territorial grants. The French rivalry and competition gradually declined, and almost ceased, while the English finding themselves thus brought into the possession of valuable commercial privileges, extensive territory, and political prestige, were naturally compelled, for the purpose of protecting their own thus acquired rights, and for the purpose of discharging the obligations which the exercise of those rights imposed upon them, to engage themselves in certain wars from which they always came out triumphant with new

acquisitions which imposed new obligations. This process continued with perfect justification according to some, but according to others without any excuse whatever. One thing, however is certain, that the people who have thus gradually come under the British rule have always hailed the change as a blessing seeing that under it their persons and properties have been more secure, and that perfect freedom, and immunity from molestations have been always guaranteed, and justice, law, and equity superseded arbitrary will, despotism, and oppression; and peace and tranquility have been the concomitant characteristics of the new rule.

The permanent settlement of the land revenue in the Provinces^{es} of Bengal, Behar and Orissa, and an unoppressive mode of demand and collection of the public revenue in the other Provinces, the establishment of Courts of law for the dispensation of justice, the suppression of the periodical raids of the lawless vagrants and professional freebooters, the formation of roads, the construction of expensive bridges, the excavation of canals subserving the purposes of irrigation and cheap inland navigation, the facilities for the development of the resources of the country and extension of trade, telegraphs and railways are among the blessings which British rule has conferred on the British Indian possessions,

During the proconsulate of Lord Dalhousie the policy of extending the British rule in India culmi-

nated ; and the land of the five rivers, and Oude, Nagpur, Tanjor with some other Provinces became British possessions. But the great mutiny of the ever memorable centenary of Plassy in 1857 checked the further progress of the so-called annexation policy ; and the Queen's direct assumption of the government of our country under what is most happily styled the *magna charta proclamation of 1858*,¹⁸⁵⁸ Lord Canning's conciliating administration marked the dawn of another aera, when a new departure was taken.

While speaking of Lord Dalehousie's government of India we cannot forget to advert to what that far-seeing Statesman did for the suppression of human sacrifice and female infanticide in the hill tracts of the Ganjam District where the revolting practice existed among the Konds and Savaras from time immemorial. The expense that this most philanthropic measure for the rescue of thousands of lives of human beings entailed on the Government of India was immense ; and the very peaceful and conciliatory manner in which it was enforced among the wild tribes is even now as present to my mind as ^{it was} when ^I was engaged in reducing to a written form the Kond language which I had happily mastered, and was employed in exhorting the warlike and unyielding Konds and Savaras to surrender to the Government the intended victims,

for whose education and training, large establishments were formed under the superintend^ence of Christian missionaries.

It is true that Lord Dalhousie's annexations have not been looked ^{upon} with favor by many a political writer ; but if we now look at the prosperity and wellbeing of the people whom Lord Dalhousie's annexations have brought under the direct rule of the British administrators, and recal to mind the picture which the annexed Provinces presented before annexation, we will unhesitatingly come to the conclusion that the great Governor-General had chiefly the welfare of the people at heart, although he was fully aware that his policy would not then meet with general approbation and therefore ordered that his papers should not see the light until fifty years had elapsed after his death.

Thus the origin of the British power in India was entirely peaceful, and, arising from unavoidable relations with the indigenous rulers and chiefs whose place the Anglo-Indian rulers and administrators have filled with credit to themselves and benefit to the ruled, has from necessity extended itself from one end of India to the other.

It must always be borne in mind that India has always been regarded by the Anglo-Indian rulers and administrators not in the same light as the English have regarded the British possessions

in America, or as they have regarded the Cape Colony, or Australia, or other Colonies, but as an integral and inseparable portion of the British Empire, as Wales, Scotland, and Ireland are, as is evident from the fact of India being under the supervision of a special Secretary of State, and from the little noticed but nevertheless most pregnant and notable fact that the policy adopted in India has generally been the reflex of that which has prevailed in the United Kingdom of Great Britain and ~~and~~ Ireland; and to this, among other things, are due the institution of the Indian Universities, the constitution of the High Courts, the codification of the Penal laws, and procedure in Criminal and Civil matters, the Statute of Limitation, the Registration law, and many other provisions for the better government of the country, and for the better security of person and property. The formation of the Legislative Councils, and the open competition or admission of candidates into the Indian Civil Service deserve special mention, because the one goes to prove that our countrymen are treated not with diffidence and looked upon with suspicion, while the other is a practical fulfilment of the promise from the Crown that the people of India will be entitled to have a share in the administration of their country according to their qualifications.

The Indian Universities have borne great fruit by means of the diffusion of Western learning, and

Western knowledge: There are, as we all know, at present, no less than thirty thousand graduates of all classes from the Indian Universities, who together with the pre-University English-educated men have all become a power in the country with interests and aspirations somewhat different from the masses generally influenced and guided by more enlightened intellects.

We know that England is the most constitutional country in Europe, and that liberty is the chief characteristic of all English institutions. Whatever way be the nature of Eastern learning, and whatever may be the nature of our institutions, what may be called the civil is always inseparably blended with what may be taken as the religious; but the broad fact cannot be denied that the people of India who are and have always been essentially conservative, have been very much influenced now-a-days by Western ideas as gathered from Western learning, and that the aspirations of the educated classes are that the government of the country originally based on the Western systems should entirely be conducted on the popular principles on the model of the English institutions. Whether the government and administration of our country should continue to be as they are at present conducted, and whether the aspirations of the enlightened sections deserve countenance, it behoves not only the rulers, but also such of the ruled as are capable from

like opinion to consider & order that what are

study, experience, and observation, of enlightening mere aspirations may be distinguished from real wants which must be satisfied, so that the advancement of the civilization of the people and their enlightenment may not be impeded and obstructed.

It is neither proposed, nor accepted that every thing on which the Government and Administration of the country are now based should be changed according to the ideal of certain gifted individuals whom nothing less than a thorough radical change will satisfy; nor pretended or presumed that all that is as it ought to be, and that therefore no change is necessary. But on the outset we are asked "Do those that dub themselves as the representatives of the masses really represent the masses?" "Do the so-called representatives of the masses derive their authority from the masses?" "Do the masses know what their true interests, their legal and social rights, and their real wants are?" If these questions are answered negatively, the insinuation is that the so-called representatives of the people have no leg to stand upon, and that the superstructure which our patriotic leaders have raised on a representative basis must collapse.

It cannot be contended that we shall lose our rights, and forfeit our privileges, or that they will be denied us, if we happen *not* to know what they really are, and if we do not clamour for them;

because the history of the British Government in India exemplifies the fact that the rights and privileges of the people have always been recognized and held sacred, not because the people know them or clamour for them, but because the rulers have always been actuated by a sense of justice due to the ruled. The regulations which were passed by the Anglo-Indian rulers in the beginning of their rule for the security and protection of life and property, for the demand and collection of revenue, and their policy of extreme toleration are some of the instances from which it is easily seen that they were passed not because the people demanded and dictated, but because justice demanded and dictated them as duties of the subject people.

Again the limited number of the non-official members of the different Legislative Councils are supposed to represent the wants and requirements of the masses, and to indicate their sense on the working of the existing laws. If ten or fifteen chosen men form the index to the will of the people at large; it cannot really be supposed that thirty thousand educated men are not capable of doing the same task with greater efficiency and more general satisfaction. Their authority too, is derived exactly in the same manner as that of the non-official nominees of the legislative Councils; the difference con-

sisting in the fact that, in this case, the Government makes the selections and appointments on behalf of the people, while in the other, this formality is wanting, and may be supplied whenever or as soon as the Government chooses to recognize them as the delegates of the people.

The enlargement of the Indian Legislative Councils by the addition of a large number of non-official members invested with the right of interpellation is by a section of our representative leaders regarded as the *summum bonum* from which every desirable benefit will emanate to the people, while another section do not seem to favor such a proposal, foreseeing from it more evil than good. The expected good seems to be, that the non-official members where forming the majority will be able to check the recklessness of the Government measures in questions of finance, and in legislation affecting the rights and liberties of the people, and that the therefrom resulting self-government, or more intelligibly, the home-rule will have been thus gradually established in our country. The evils are certainly the mutual antipathy and estrangement between the rulers and the ruled, widening the gulph which separates them, and arousing racial hatred, and destroying all sympathy on which alone the well-being and happiness of the people depend.

The evils of the existing system are easily removed or removeable by exposure in the public prints,

by enlightened opinion expressed by constituted public bodies, by strictures and criticisms of political writers and pamphleteers ; the evils on the other hand which will result from the antipathy of the rulers to the ruled, and their estrangement from the latter are more to be imagined than mentioned, as they will be deplorable ; and what such a state of things may in the end produce is not capable of being in any way realized at present. Some lessons, some instruction may be derived from the agitations in England on the subject of home-rule for Ireland which, instead of ever aspiring to the glory of being part and parcel of the Empire ruling the destinies of nations, instead of being proud of taking part and sharing in the Councils of the Imperial Parliament of Great Britain, wishes to sink into the insignificance of a Colony by segregation. Instead of seemingly following the track of the home-rulers of Ireland, the best interests of India will have been consulted by the Indian patriots and Indian benefactors agitating for a closer union with the ruling country which when, fortunately based and established on a firmer basis than at present, will not fail to produce to our country all imaginable good, and realize India's best hopes, "How" it will be asked, "will a closer union with Great Britain be effected and based on a firmer basis?" The answer is simply, "Pray the British Parliament to make and sanction a constitution to add to itself say a hundred and

fifty members for India, and let these members be elected under proper regulations and safeguards, promiscuously both in England and India." If such a constitution is formed, sanctioned, conceded, and granted, all that the Indian patriots and Indian benefactors are aspiring to and agitating for, will have been practically sanctioned, conceded and granted. Sarvapadam hastipadê Nimagnam—all foot will be merged in the elephant foot.

Having thus roughly sketched the means to an end, it will be well if we consider what India at present desiderates.

That which we most certainly want for the physical development and intellectual advancement of India, is the settlement in perpetuity of the land revenue, and surrender to the present holders of Government land all rights in esse and posse attaching to land. The Government or State land is at present held on precarious terms, and the permanent settlement of the land revenue on such a basis as distinguished Lord Cornwallis's land settlement in Bengal, Behar and Orrissa, and as that which characterises the permanently settled Zamindaris in the Madras Presidency is as necessary for the prosperity and well-being of the people as it is for the consolidation and permanence of the British rule in India, and may be effected in various ways without any loss whatever to the State. The present holders may be de-

clared the absolute proprietors of their holdings subject to the payment of such revenue as is now fixed on them, or such other assessment as may hereafter be fixed by the light thrown on the revenue paying land by the labors of the survey and settlement officers; or, the land now subject to payment of revenue in any shape may be sold to the holders thereof on the latter paying into the Treasury twenty year's purchase money. Other modes will suggest themselves to those who may wish to devote their attention to it. All that we here urge is that the permanent settlement of the revenue due on Government land is the foremost want in those tracts where it does not already exist. There can be no objection to sell all waste and unoccupied land at an upset price; nor can there be any objection to the other taxes on land remaining as they at present are subject to be abrogated or increased or decreased according to circumstances. The revenue derived from the sale of land may be applied to the extension of water-works throughout the country, so that the supply of water for irrigation may never fail, subject to a water cess for the purpose of keeping all irrigation works in a state of efficiency. Thus thousands^{of} landed proprietors will be created and come into existence owing their all to the English Government from which they derive their rights, and to which they will therefore feel themselves bound in stronger ties than ever.

;

The permanent settlement of land revenue on Government land will be hailed as it will without doubt increase the material prosperity of the country and develop its hidden resources, counteracting the demoralizing influences of poverty, and checking the devastating effects of periodical famines. Civilization will advance without limping, science will receive due encouragement from all, security of person and property will be established more firmly, crime will be minimized; and peace and contentment will reign from one end of India to the other; and these benefits to the ruled country will not fail to produce corresponding prosperity to the ruling nation.

Next comes the codification of the Hindu and Muhammadan laws with reference to the advancing times, but without offence to the communities governed by those laws. A thorough examination of our ancient literature, of the Vedas, the Smritis, the authoritative Puráṇas, the usages and customs of the country, and of what is known as the case-law will enable competent scholars and lawyers to compile a complete code of the Hindu law. The same may be done with regard to the Muhammadan law. Such codes will doubtless remove many doubts now present to the minds of many, and will tend to place the civil rights of the people on a surer or more satisfactory foundation according to the wants

and requirements of the present society. The Transfer of Property Act has supplied a much felt want by giving legislative sanction to many decided questions having the force of law, as the case-law in this respect was sometimes followed and sometimes rejected before the passing of this most useful law. There are however questions which this Act leaves untouched, and thus many of the provisions in the second chapter of this act are inapplicable to cases falling under the Hindu, Muhammadan and Buddhist laws. The foremost of these is the law of primogeniture which although fully recognized by the Hindu, Muhammadan, and Buddhist laws is left out altogether.

Respecting the law of primogeniture, it may be observed that no part of the Hindu and Muhammadan laws receives more practical illustration in India. Was not the kingdom of Ráma governed by the law of primogeniture? Was not the country of the ten headed Ravana subject to the same law? The law of primogeniture governed the celebrated Kurus and Pandus of the Mahabharata which, being the greatest and most universal authority throughout India, contains innumerable other instances of kingdoms governed by the law of primogeniture. The Kathasaritsagara of SomaDeva professing to be an abridgment of the Brihat-Katha,—said to be written in the Paisachi language, but not as yet accessible to scholars,—is full of instances of the law

of primogeniture. In fact there was no kingdom in ancient India that was not governed by the law of primogeniture. No body can deny that the Anglo-Indian rulers of India found India divided into a number of kingdoms all subject to the law of primogeniture. At present how many quasi-independant States in British India are recognized by the English rulers to be governed by the law of primogeniture? Hyderabad, Nepal, Cashmir, Mahisur, Baroda, Travankor, Sindiya, Jayapur, Reva, and many British Indian States, too numerous to be mentioned here, are admittedly governed by the law of primogeniture. The great ancient Zamindaris throughout India are subject to the same law. If it had not been for this law of primogeniture all these States and Zamendaris would have been frittered away ages ago, and pauperism would have been more rampant than it is at present.

Manu recognizes the law of primogeniture as he says "Jyeshthan~~am~~ ~~vásrèshtha~~ bhágéna sarvānvá sama bháginah—the father may give the best portion to his eldest, or make all equal shares. The Vedic text is "Manuh putrebhyo dayam vyabhāgat—Manu divided the patrimony among the sons. Thus we see that the making of the eldest son the inheritor of the best portion being optional, and the Vedic text making the inheritance common to all sons, the

later authorities on the Hindu law have introduced into our law this provision,—

Údháyàh punarudváham,
 Jyészthámsam govatham tathá,
 Kalau pancha na kurvita,
 Bhrátri jáyám kamandulum.

Do not do these five things in the Kaliyuga ; (1) the remarriage of a married woman, (2) the best share to the eldest, (3) the cow-sacrifice, (4) the marriage with a brother's wife, (5) the adoption of the world renunciation rite.

But, as we have already seen, the law of primogeniture is even now recognized in India. No reason can be pleaded for its not being recognized in cases where private individuals having acquired landed and moveable property by their own exertions desire to become in themselves the founders of lasting families by making their self-acquired properties inalienable and inheritable only by their eldest sons, or, in their default by the eldest of the next line. The objection of the English lawyers is that land thus tied down will lack incentive for the development of its lateⁿst resources ; but the real opposition emanates from radicals who are hostile to the growth of landed and influential families who will in time become aristocratic, and who will always oppose the whims and all-levelling tendencies of the

from hand-to-mouth-living masses. We might continue the discussion of this question, and support our view by original authorities in our favor, but our time demands our attention to the other wants of our country. Suffice it therefore to remark that if it had not been for the aristocracy in England and other European countries, if it had not been for the law of primogeniture which governs the property of the aristocratic families, the so-called nobilities of the different European countries would have disappeared, and everything would have been reduced to a dead level. The blindest man in the darkest night can see that the glory and greatness of Great Britain are mainly due to the existence of a landed aristocracy governed by the law of primogeniture. Instead of weakening the British power in India such a law will strengthen the hands of the rulers as nothing else can strengthen.

The great codes, the Indian Penal Code, the codes of Civil and Criminal Procedure have done good work ; but the time has arrived when, after the experience of the last thirty years, the penal law governing the land should be thoroughly examined with the view of distinguishing the public from private offences, and introducing as regards the latter class of offences a limitation period within which they may be recognized as criminal offences merging afterwards into civil rights for which civil suits may

be instituted under ordinary safeguards by aggrieved parties. All the well-wishers of India agree in holding that such offences as cheating, what are at present called the criminal breaches of trust, misappropriation of property, abuses of trusts, and the like should be added to the list of compoundable offences. In no case should there be two remedies for the same offence, one by criminal prosecution, and the other by means of a civil suit.

The maximum period of punishment is for many offences unnecessarily long, and may well be reduced, as long terms of imprisonment create a pressure on the public finances without producing adequate advantage either to the State or to the Society.

Although with respect to confirmed criminals, and also with respect to the criminal classes, long terms of imprisonment may be supposed to do both the convicts and the Society a certain amount of good and may act as some relief to the State as prosecutions with respect to the same individual are reduced in number; yet what is really wanted is a practical jail training of the habitual criminals to some industrial art or profession, and their attachment to public or quasi-public establishments which are everywhere springing^{up} now-a-days, where demand for skilled labor always exists, and where they may earn a honest livelihood. Such arrangements are very possible under adequate regulations; and the Goy-

ernment has always the means of carrying them out, confidently expecting a gradual reduction of habitual criminals who are at present a pest to the Society, and burden to the Government.

Such a law as the Probation of first offenders Act may with great advantage be made applicable to India, providing "that in any case in which a person is convicted of any offence punishable with not more than two years imprisonment, and no previous conviction is proved against him the Court may instead of sentencing him at once to punishment, direct that upon entering into a recognizance with or without surities, he may be released upon probation of good conduct ; and if he fail to observe the conditions of his recognizance he may be rearrested on warrant and brought up for judgment."

The punishment of what are called the jail offences requires the consideration of the ruling authorities. It is in this, as in every other case very necessary to provide that the prosecutor and punishing officer is not one and the same person as it now happens, as the jail superintendents are invested with these double functions, notwithstanding the fact in mitigation of the evil that the superintendents act as judges, while their subordinates act the parts of prosecutors and witnesses. The evil may be removed by making the local Taluk or Divisional Magistrate, the local Munsif, or the local Registrar

of Assurances form a bench to act with the jail superintendent when enquiring into, and punishing the jail offences.

The separation of the judicial from the executive is a topic which is warmly discussed. To no case of proposed reforms is the advice "*Lente festina*" applicable with greater propriety than to this inasmuch as, although there is a general consensus of opinion to the effect that such a measure is a foremost requisite, yet it cannot be denied that experience is wanting to enlighten us as to what its general consequences will be. At present the Collector is the recognized head of the District, and the Divisional, the Taluk, and the village magistrates are guided by him, and act under his advice and authority. The first question that rises in the minds of all competent men is—"Can the head of the District maintain his authority and prestige when shorn of his magisterial or judicial power?" Then "who is to be the chief magistrate of the District?" If we suppose that a specially trained man may be the chief magistrate of the District, the consequences are more to the imagined than mentioned. A clashing or collision of authorities will ensue, and its only tendency will be to throw the affairs of the District into perfect confusion to the detriment of the peace-loving and contentment seeking inhabitants who will have two heads and two masters to worship, the revenue head and master, and the magisterial head

and master. But which of these is to be held responsible to the Government for the peace and well-being of the District? It is impossible to expect that the two heads and masters often of heterogeneous tendencies will always act in concert? What therefore is possible is that the Collector as the head and chief magistrate; of the District should except when circumstances leave no alternative, take no initiative in criminal matters, confining himself entirely to the functions of an appellate authority and final referee, while the Divisional officers also charged with magisterial duties are to take up no criminal case which is not a petty offence and which cannot be more satisfactorily dealt with by the District Court. It may doubtless be a great improvement if all committable cases are left to the cognizance of the Taluk magistrates and specially appointed Divisional magistrates, and if the munsifs and subordinate-judges are invested with criminal jurisdiction.

The extention of trials by jury will be attended with both good and bad results, as while we may be justified in expecting that the dispensation of criminal justice may be somewhat more easy and more equalized, it is not difficult to foresee that great many signal failures of justice will happen. A middle course is more advisable, and more preferable of leaving it to the option of the accused under proper advice, whether he will be tried by a jury, or

with assessors sitting side by side with the presiding judge. Experience which suggests this course makes it plain that too much cannot be trusted to the jury system, since it cannot be concealed that there is no safeguard against the influences which may be brought to bear upon individual jurors generally chosen from the masses, and therefore wanting the guarantees of education and conscience, especially where corruption tempts and enters the jury box. A further disadvantage is that there is no appeal from the verdict of a jury, as if an appeal is provided the advantages of a jury system will immediately vanish. On the other hand a trial with assessors sitting side by side with a judge who has generally received a liberal education, and who is amenable not only to his own conscience, but to superior authority, and public opinion may be expected to be more beneficial to the accused who will then always have the right of appeal both on fact and law. Those that clamor for the extension of trial by jury will do well to consider whether the measure is prepared for its adoption, and whether there are any safeguards against the abuse of the power and privileges of the system.

Lastly it is both satisfactory and encouraging to observe that day by day our claims and ambition for a larger share in the government and administration of our country are being recognized, and

that our countrymen are rising to posts of eminence and distinction; nor can we omit to mention that many young men of sound education are directing their attention to other paths than the Government posts for acquiring wealth, eminence and distinction. But whatever may be our education, whatever our ambition, whatever our present means of acquiring wealth and other comforts of life; one thing is quite certain that India whose ambition it ought always to be to be a component part of the Great British Empire will never be great unless and until we can by our own independent means form railways, build steamers, lay telegraph lines, make steam engines, and fill the country with industrial and manufacturing establishments.

While discussing such questions as we are doing this evening, we cannot help wishing that all in heaven and on earth may combine to make English rule in India permanent and everlasting, seeing that no one indigenous power could have been so universally established, so beneficially exercised for the good of the ruled, and so tolerant, as to make the free and unrestricted communication of thought throughout India the birth-right of every subject.

PRESSMARK 8022 DC 26		
MICROFILM	NEG	POS
BL N°		
COM N°		
XEROXED	N° OF COPIES	DATE
1 ✓	8	25-9-86
2		
3		
4		
5		
REFUSAL FOR XEROXING	INITIALS	DATE

8 50MS
AM 1986

